

Ziet in dit nummer de hoogst-belangrijke foto's van het sluiten van den wapenstilstand te Brest-Litowsk. Al de deelnemers aan de conferentie vereeuwigd. — New York bij nacht: de fabelachtige licht-reclames.

No. 27

(1)

2 JAN.
1918

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
15 CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f1.50
plus 10 %
tijdelijken toeslag

AMSTERDAM IN SNEEUWKLEED

The Timbertown Follies

Mr. Morgan.

Wat vliegt de tijd! Wat vliegt de tijd! Ik herinner me nog de eerste voorstelling van dit geestige gezelschap Engelsche matrozen... Dat is nu drie jaar zoowat geleden... De omstandigheden, waaronder dat aardige clubje werd saamgesteld maakte het geval dubbel aantrekkelijk. Geherinnert u? Die menschen, bij de in-

neming van Antwerpen naar Holland gekomen, waren daar in het Groningsche interneringskamp in 'n beetje trieste stemming. Ze verveelden zich, en moesten wat opgemond worden, en ze kwamen op het plezierige denkbeeld, elkaar doe: kleine concerten en voorstellingen wat afleiding te bezorgen. Die kleine concerten en voorstellingen behoeften daarom nog niet veel om het lijf te hebben; het is al gauw aardig, wanneer men zich verveelt; een leuk liedje, een grap, pike voordracht, of leutig refrein-tje... het brengt er de gezelligheid

wel in, zonder dat die prestatie op zichzelf nu veel te beduiden behoeft te hebben. Maar hier was het een ander geval, want de leiders van 't clubje waren de uit-

Mr. Morgan.

muntende artisten Fred Penley en C. G. Godfrey, de ste acteur en regisseur van goede bekendheid in zijn land en Amerika, de tweede teekenaar-dichter-zanger van kwaliteit. Dus... het was in orde met die concerten en voorstellingen, dat snapte een kind. Lang duurde het dan ook niet, of de vermaardheid der grappenmakers Timbertown (zoo genoemd hun loodsenkamp, de „houten stad“), kwam ver buiten prikkeldraad en omheining en Groningen verbreid te worden. De „Follies“ traden in het publiek op. Niet te eigen bate, maar voor liefdadige doeleinden; zelf krijgen ze elk het niet luxueuze bedrag van f 5.— voor reis- en verblijfskosten per dag, en de club mag voor elke voorstelling f 150.— tooneelkosten enz. in rekening brengen. Dit is door de regeering vastgesteld. Zij zeiven zullen zich dus niet vanwege hunne talenten in het vette der aarde wentelen, wat je noemt. Maar dat wordt ook niet verlangd. We mogen ook niet vergeten, dat de omstandigheden waaronder zij hier verblijven, ongewoon zijn. Het is in zekeren zin al iets, dat het hun geoorloofd is hun voorstellingen te geven, zou je zoo zeggen. Maar daartegenover staat, dat zij voor liefdadige instellingen al wel eenige tonnen bij elkaar gezongen

en gespeeld en gewerkt zullen hebben... Zij zijn dus dubbel en dwars hun plaatsen in het Hollandsche kunstleven waard, wil ik maar zeggen.

Een groote aantrekkelijkheid van die voorstellingen is, dat de Follies hun origineel karakter bewaard hebben, en niet „groot“ en gewichtig zijn gaan doen. In het kamp moesten de decors en aankleding met de allerbescheidenste van alle denkbare middelen gebeuren. Op het zwart en wit tooneel verbeelden vier stoelen een boot, een groen kleedje een grasveld; een palm-pot een park; zes houten kinderpakhuisjes het interneringskamp; een tafellaken, zwierig neergesmeten, de zee.

De Follies dragen zeer fraaie witte Pierrotpakken, eenvoudig met zwart hier en daar gegarneerd; en bij hun meeste liederen en voordrachten houden ze die pakjes een nietsje, een snufje wordt dan

Een komisch nummer.

het karakter van een speler aangegeven; een witte stroo-hoed en wandelstok maken er wandelaars of cafébezoekers van, enz.; alles gebeurt nog met die bescheiden middelen, die hun in het kamp ten dienste stonden. En dat eenvoudige, originele, zonder ook maar een keer te probeeren om meer te lijken dan ze zijn, — ziedaar een groote aantrekkelijkheid.

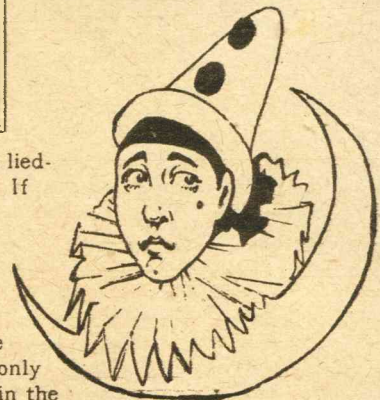
Het gaat alles even natuurlijk en gezellig; nooit van zijn leven zal het onder die menschen hun haar opkomen, om zich op te blazen, om voor meer door te gaan dan ze zijn. Nooit is er iets geforceeds, iets onechts in hun voorstellingen. Ze hebben prachtige stemmen van de natuur gekregen; ze hebben van nature buitengewoon veel smaak, en die komt zoo goed in de aankleding uit van henzelf en van het tooneel, en van alles wat maar verband ermee houdt. En dan precies te weten, hoe lang elk nummer zoowat duren mag. Hoe het programma eruit moet zien, wil het afwisselend zijn. En tusschen die afwisselende nummers toch nog voor de variatie nu en dan van die kleine leutige clowns-intermezzo's... Is het wonder dat deze menschen alom in den lande, waar ze ook optraden, zooveel bijval vonden... dat waar er een groote weldadigheidssoirée of bazar of fancy-fair beraamd werd, de Follies in den arm werden genomen. Want diè hadden en hebben het geheim het publiek te trekken en zoo het geld voor de goede doeleinden als water (niet zoo dún, maar zoo overvloedig) naar binnen te doen stroomen... Ze gaven onlangs dan ook hun 200e voorstelling reeds. Dat feit bracht mij aan het begin van dit artikel tot den menschelijken uitroep: „Wat vliegt de tijd.“ Uitroep zeg ik. Want hoewel de zin een vragenden vorm heeft, zoo is mijn bedoeling toch heelemaal niet om het u te vragen, want u weet het al net zoo min als ik, al bent u verder nog zoo „bij“, mijn lieve lezeressen, mijn vriendelijke lezers. Het is slechts bij wijze van spreken, of liever: bij wijze van schrijven.

Het is alles klinkklare gezelligheid bij zoo'n voorstelling van de „Follies“...

Het zwarte tooneelboek rijst en in de tooneel-omlijsting. (ze is heel wat keertjes verkleind als lijst voor deze bladzijde gebezigd) ziet men de sierlijke wit- en zwarte Pierrots op een rij staan, met de wijde witte „apmouwen“ wuiven zij het publiek een welkom toe. Een zwarte Pierrot, de eenige tusschen al die witte, huppelt naar den vleugel, en preludeert: Een fijn, luchtig gezang, het intree-lied, weerklinkt...

Of wel: daarna... achterin de zaal, midden in een helderen zoeklichtstraal verschijnt een Pierrot: Penley. Hij zingt met zijn mooie, klankvolle stem, luchtig en lenig, en toch met een schaduw van melancholie erin, een amou-

reus lied-je... If you

were the only girl in the world, and

I were the only boy... en... hoe heerlijk dat wezen zou. En al zingend loopt hij midden door het publiek, en bij een dame gekomen, blijft hij staan, richt zijn amoureuze lied „Als jij eens het eenige meisje op de heele wereld was, en ik de eenige jongen“... direct tot haar, en geschandaliseerd staat de dame preutsch en pruttelend op, en verlaat boos de zaal. Het publiek snapt het niet dadelijk, maar gaandeweg begint er hier en daar een te lachen, en men doorziet het, en het publiek vermaakt zich kostelijk om 't geval met die dame, die even later heelemaal geen dame blijkt te zijn, maar een Engelsche marine-matroos, als dame verkleed. En deze „dame“, ze mag dan oprecht gesproken geen dame zijn, gedraagt zich met dat al toch maar als een dame van je welste... Zij, of beter: hij, is een en al gratie en koddige behaag-zucht. Deze dame is zeker niet een van de kleinste aantrekkelijkheden van de Timbertowns. Vroeger speelde Godfrey zelf ervoor, maar sinds deze op zee door de Duitschers werd gevangen genomen, heeft zich onder de

Mr. Fred Penley.

Follies een ander als een gracieuze mammezel ontmaskerd, Morgan n.l. Onze teekenaar heeft hem (haar) ver-eeuwigd; eenmaal te voeten uit en eenmaal in de van stoelen gemaakte roeiboot. Voorts hebben we Barnard, die op onovertroffen wijze imitaties van zwaarwichtige voordrachtskunstenaars en opera-zangeressen geeft, ... Stevens met zijn prachtige stem, de koddige Hicks en Langdale... de gezellige Benwell... de... maar wat zal ik u nog meer ervan vertellen. Wie ze zagen weten het zelf en wie ze nog niet zagen, moeten me vast beloven, dat ze zoodra de gelegenheid in de plaats van hun inwoning zich voordoet, eens zullen gaan kijken.

Zoo, ik heb nu het mijne er aan gedaan... Zij moesten dat nu maar beschouwen als een hulde aan hun uitstekendheid, nu zij onlangs hun 200e voorstelling gaven. Nog zooveel erbij, — zal ik hun maar niet wenschen, want hoe graag ik ze ook hoor en zie, voor mijn part gaan ze morgen naar hun land terug, want... dan is het morgen vrede. — Kyf- Kyf.

Mr. Barnard.

In de kano.

OP DE KRAAIENHORST

NAAR HET NOORS VAN JONAS LIE
DOOR Prof. Dr. H. LOGEMAN

Aan Willie Beckman.

Er was eens een kraai die helemaal alleen, hoog in de bergen van Grögor woonde. Er was nog een stuk van een hek over, uit de tijd dat daar een boerenwoninkje had gestaan en daár, op een van de palen, zat hij, zò dat het bos hem voor 't oog van een ieder verborg. Maar hij kon zelf heel ver weg kijken, tot lang over de eigendommen van de schout. Hij hield zijn zwarte kop aldoor scheef, want hij had maar één oog om mee te kijken en te turen.

Maar met dat ene oog zag en merkte hij zoveel op van wat er in de wereld gebeurde dat je er gewoon verbaasd van stond.

En, al werd hij zo nu en dan ook nog zo gruwelijk nijdig dat hij opsprong en in die paal ging zitten pikken, dan duurde

En 't was ook erg vermakelijk te zien, als er twee elkaar ontmoetten, die van 't zelfde vogelnestje afwisten en daar wilden gaan stelen, hoe ze elkaar dan voor de gek trachtten te houden en elkaar beleefd groetten en deden alsof ze heel iets anders in 't zin hadden.

Ja, zie je, een elk was nu op zijn eigen voordeel uit.

Och ja, die kraai daar van Grögor, die zag veelen die zou veel weten te vertellen over wie 's nachts er op uit trok met zijn flink gebekte jongen, om het pasgezaaide koren van de akkers van de schout af te pikken, die pas geploegd waren, en die dan de volgende morgen zo heel onbaatzuchtig de andere kraaien daarheen bracht. Ook over wie de sperwer was die zo in hun nesten huis hield, de eieren en de jongen opat, terwijl de anderen opgeroepen waren voor een vergadering van het Parlement op de Kraaienhorst.

Als die dan in kleine groepjes of in grote scharen op de daken van de kleine gebouwtjes verzameld waren, of om de

toch had hij, de zoon, het nog niet eens tot een klein betrekkingje als torenwachter op de kerk kunnen brengen.

En nu er een post bij de Verkenners openkwam, was de kraai van de Schout erop uitgetrokken en had een woordje losgelaten, dat men met het oog op de bescherming van de maatschappij niet genoeg op zijn hoede kon zijn tegen zekere onbesuisde, wat al te levendige, individuen. Men moest lui van een zeker, betrouwbaar karakter daarvoor nemen.

Dus daár had nu de zoon ook geen kans meer.

Maar de kraai van Grögor bleef kalm zitten luisteren en met zijn ogen knippen.

En toen gaf hij zijn kind een raad die hem wel helpen zou.

Aanstaande Zondag moest hij naar de pijnbomen vliegen waar de kraai van de Schout zijn nest had, en beleefd vragen om een van zijn veren te mogen hebben, die hij had laten vallen, en zeggen dat er meer wijsheid in die ene veer

NEW YORK BIJ NACHT.

Natuurlijk hebben velen onzer lezers vaak gehoord van den fabelachtigen indruk, dien New York 's avonds en 's nachts maakt, door haar reusachtige licht-reclames. Onze Amerikaansche correspondent zond ons bovenstaande bijzonder merkwaardige foto, die dezen indruk levendig tevoorschijn roept. De foto heeft bovendien nog een zeer bijzondere actualiteit, doordat even na deze opname een verbod in werking trad, de lichtreclame langer dan tot elf uur te laten branden, terwijl een algeheel verbod van lichtreclame ieder oogenblik te verwachten is.

het toch nooit lang, voor zijn oog weer glom en blonk van puur plezier.

Als de kraaien weer uit 't Zuiden van 't Zwarteland terug kwamen, dan verliet hij ze dadelik en ging weer op zijn eigen berg zitten, terwijl de anderen naar de velden en bosjes en moerassen van de schout vlogen aan de overkant van de rivier.

Daar mochten zij nu net zo veel lawaai maken als ze wilden, de kraai van Grögor gaf daar niet zoveel om.

Maar hij ging toch altijd weer 's gauw op zijn paal zitten om te zien wat de anderen uitvoerden.

In groepjes van twee en drie zaten ze aan de zoom van 't bos en knikten met hun bek en wipten met hun staart als een zwarte rok en zaten daar te kletsen en te babbelen en kwaad te spreken, in plaats van op hun werk te passen en op de eieren en hun jongen in 't nest. Maar ging 't verkeerd, dan gaven ze de sperwer de schuld.

toren van de Dorpskerk, dan wist de kraai van Grögor heel zeker dat er iets gaande was en dat de ene of andere stumper de kraai van den Schout weer eens iets in de weg had gelegd en dus geplukt moest worden.

Want die van de Schout was nu de wijste en de verstandigste, en in geval van gevaar de moedigste, van alle kraaien. Hij was het en geen één ander, die de enigste juiste weg kende van hier naar 't Zwarteland, — en dus moest hij, die een andere opvatting had, eenvoudig geplukt worden.

Maar in 't voorjaar, toen ze uit 't Zwarteland terugkwamen, kreeg de kraai van Grögor visite van een van zijn oudste volwassen kinderen. En die beklagde er zich bitter over dat hij in de wereld niet vooruit kon komen.

In alles wat een kraai moest kennen was die veel knapper dan alle anderen bij alle examens. Twee keer had-ie 't weer voorspeld en 't was gebleken dat de kraai van de Schout een verkeerde dag voor de reis had aangegeven. En

was, dan in al de kraaien te samen en hij wou die veer op de uitkijk vragen waar de wind van daar kwam.

En zo gebeurde het dat de zoon van de kraai van Grögor dadelik op de vergadering aangesteld werd tot Eerste Padvinder en Verkennerskraai.

Maar de nieuwe Wachter was vroeg en laat op 't pad, en bracht allerlei mededelingen, niettegenstaande het wazige weer en de mist, zo veel dat alle een en al verbazing waren.

Er was een gekrr-krr-krr en een troep nieuwsgierigen als vóór het postkantoor, telkens als hij met de jongste berichten en het laatste nieuws aan kwam zetten.

Maar toen begon de kraai van de Schout er over te piekeren en te studeren daarboven in zijn pijnboom, wat-ie toch eigenlijk gedaan had. Hij zat te klauwen en te krauwen en stak zijn bek in zijn veren en krabde zich achter zijn oren met zijn nagels en peinsde.

Hij hakte in de bast dat de takken er van beefden. Hij

begon er eigenlijk al berouw van te krijgen dat hij dat jongske zo op de voorgrond geschoven en geprezen had.

En als de Wachter nu met zijn berichten aankwam, schudde de kraai van de Schout bedenkelijk met zijn hoofd, zodat alle begrepen dat hij dat zaakje maar half vertrouwde. Hij prr-prr'de naar een ander en vloog weg zonder hem tot 't eind toe aan te horen.

Maar aan één der leden van de Commissie van Drieën op de Kraaihorst, vertrouwde hij zijn twijfel toe of die nieuwe wachtkraai niet wat al te ver keek. Verwaande geesten was het niet goed voor de praktijk van het leven te gebruiken. En het was toch misschien eigenlijk maar 't beste, als men ze voortaan niet meer voor zulke posten van vertrouwen bestemde.

Maar dat waar de kraai van de Schout zo heel eventjes iets van losgelaten had, dat werd overal rondgefluiserd waar er twee of drie bij elkaar op een tak zaten.

Zij wipten met hun lichaam en zetten hun bek recht de hoogte in, en sprongen op en verdrongen elkaar om te luisteren. En ze werden het er allen over eens dat de promotie en de grote lof die de zoon van de Grögorkraai te beurt gevallen was, niet geheel zonder protest moest blijven.

Dichter en dichter hoopten de groepen in hun ergernis zich samen. En op alle hoogtetjes en daken heerste een mooie dag grote vreugde, toen hij werkelijk van zijn Verkenerspost afgezet was en een plaatsje van niets had gekregen als torenwachter op de kerk.

Daar mocht hij nu zijn ogen gebruiken, zo ver als hij maar kon. Maar de kraai van Grögör peinsde en schudde het hoofd,

DR. KARL A. KLING,
docent aan het Karolinsch Instituut te Stockholm, heeft een Serum-
methode ontdekt om roodvonk te behandelen, dat zeer goede resul-
taten heeft opgeleverd.

en tuurde naar beneden naar 't veld, alsof hij wurmpjes zocht. Toen legde hij zijn kop schuin.

„Je moet de kraai van de Schout blijven prijzen zo veel als je maar kunt,” zei hij; „steek de loftrompet over hem van de kerktoeren, pluk de afval-veren, heb maar geduld dan wor-je per slot van rekening nog eens koning van Polen.”

Maar daar had de zoon nu niet heel veel zin in.

En terwijl die daar nu op het dak van de toren zat en als torenwachter zijn klauwen aan 't ijzer kapot maakte, en hij zich altijd weer aan iets anders moest trachten vast te houden, kreeg hij gelegenheid om wat over de zaken na te denken.

En op de volgende vergadering van de kamer vloog de jonge kraai opeens midden onder de leden, vlak vóór de bek van de alleroudsten.

Hij had nieuws te vertellen, zo belangrijk, — sedert de alleroudste tijden van 't dorp was er nooit iets belangrijkers gehoord.

Hij had nu zolang naar de bomen zitten kijken die gemerkt waren en naar dat voortdurende opmeten van de aannemer in de toren, dat hij absoluut overtuigd was, dat ze van plan waren de kerk af te breken en de Kraaihorst neer te smijten, om een nieuwe te bouwen.

En nu moesten ze dus bijtijds voor al de oude nesten zorgen.

De oudste kraaien sloegen in hun hevige schrik hun klauwen vast in de bast, en bliezen met hun bek, de jongen kraaiden en schreeuwden door elkaar. — Toen opende de kraai van de Schout langzaam zijn bek en alles werd stil.

Nu moesten zij zich herinneren en bedenken dat dit spelletje op de Kraaihorst, honderden en honder-

den jaren, al sedert de dagen van Olim, zijn gang was gegaan.

Hij keek heel bedaard naar de toren en zei, dat, volgens zijn bescheiden mening de haren nog minstens honderd en vijftig, misschien honderd en zestig jaar gerust konden zijn.

Daarna kon men er zo zeker niet meer van zijn.

Maar men moest oppassen voor zekere onbesuisde en onverantwoordelijke individuen die met allerlei opruierijen rond liepen, en baldadigheden in 't zin hadden. Uit nieuwigheidsbejag stookten ze overal onrust, en die lui moesten eigenlijk in de hoge raad veroordeeld worden en gestraft.

Toen hief hij 't lichaam op, krabde zich met zijn nagels in zijn achterveren, om de panden van zijn zwarte rok in orde te brengen, sloeg toen langzaam met zijn vleugels, en vloog er van door.

En de jonge kraai bracht er net 't leven af, maar ook niet meer. Als er geen godsvrede geweest was, nu de kamers bij elkaar waren, dan was die zeker dood gepikt geworden.

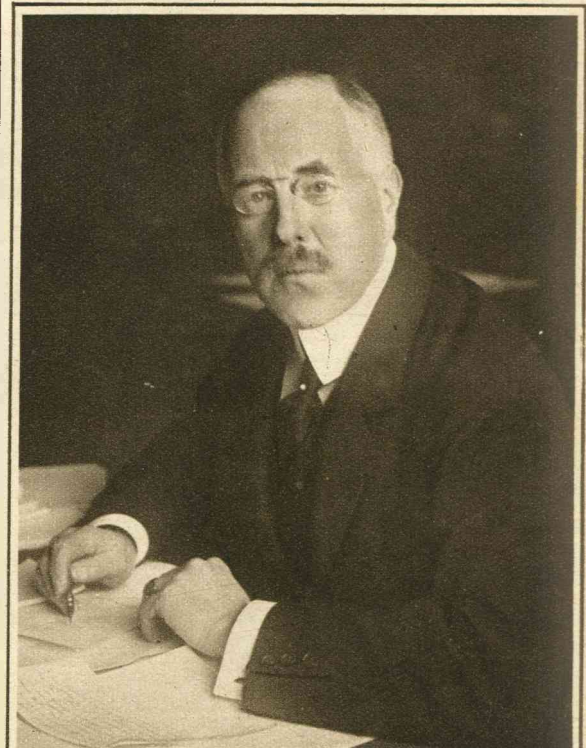
En als torenwachter werd hij nu ook ontslagen.

En toen ze naar 't Zuiden trokken, werd hij niet alleen naar de achterhoede verbannen, maar ook overal met min-
achting bejegend en lelik toetgetakeld.

Maar toen ze van 't Zwarteland terug kwamen, ging de kraai van de Schout in een kring rond en rond vliegen, en toen het overige heer dit zag, deden zij het ook. Ze zagen geen torenspits meer, geen windvaan, geen toren zelfs, en de Kraaihorst met al hun nesten was slechts een veld met boomstronken.

MR. G. H. GUÉPIN,
een zeer bekende figuur in de Nederlandsche Handels- en financiële wereld
is door de Koningin benoemd tot directeur van de Nederlandsche Handels-
maatschappij, welke instelling besloten heeft het aantal harer directeuren van
twee op vier te brengen.

MR. DR. J. BIERENS DE HAAN
die, met Mr. G. H. Guépin (zie de foto hiernaast) benoemd
is tot directeur der Nederlandsche Handelsmaatschappij.

Natuurkunde in de huiskamer

V. De zakdoek, die niet verbrandt.

Bij deze proeven zijn geen bovennatuurlijke krachten in het spel, gelijk men wellicht zou meenen, doch alles gaat

volkomen natuurlijk in zijn werk, als toepassing van een bekend fysisch verschijnsel: de warmtegeleiding.

Warmte is een uitvloeisel van de trillende beweging der moleculen van de verwarmde stof. Die beweging plant zich op naburige moleculen voort, doch niet bij alle stoffen even gemakkelijk en snel, want ook onder de moleculen zijn er vluggen en tragen. Men spreekt dus van „goede en slechte geleiders” der warmte. Zoo is hout een slechte geleider (houten handvatsels aan braadpannen, strijkijzers enz.), evenzoo hooi (hooikist), papier (koken in kranten) enz.

Daarentegen zijn metalen, in 't algemeen, goede geleiders van de warmte; vandaar dat een metalen voorwerp in een kamer, waar alle voorwerpen dezelfde temperatuur hebben aangenomen, bij het aanraken met de warme hand veel kouder schijnt dan een ander, daar het de warmte van de hand sneller opneemt en weg-
leidt.

Onze proeven leveren een zeer sprekend bewijs voor die warmtegeleiding der metalen. Men neemt een niet te kleinen ijzeren of koperen kogel en spant volgens fig. 1, een neteldoekschen of fijn linnen zakdoek strak daaromheen, zooveel mogelijk zonder vouwen en plooiën. Op den, aldus bedekten, bol legt men, op de gladste plek, een stuk gloeiende kool. De zakdoek zal niet branden, zelfs niet schroeien, ook al blaast men de kool nog aan, want de metalen bal leidt de warmte van de kool dadelijk weg.

Daar zilver de warmte nog veel beter geleidt dan koper of ijzer, zou een zilveren bal de voorkeur verdienen, ware het niet, dat de p o e f ons dan wat al te duur te staan zou komen.

Een andere, niet minder interessante manier, om hetzelfde te bewijzen, is in fig 2 voorgesteld. Men spant den zakdoek om den kop van een metalen gasbrander (vleermuisbrander),

opent de gaskraan en steekt het gas aan; de vlam blijft doorbranden zonder den zakdoek te beschadigen, mits vooraf, volgens de figuur, een dunne koperdraad om den kop van den brander gespannen worde, ten einde ook hier den doek strak om het metaal te doen aansluiten.

Dr. A. J. C. Snijders.

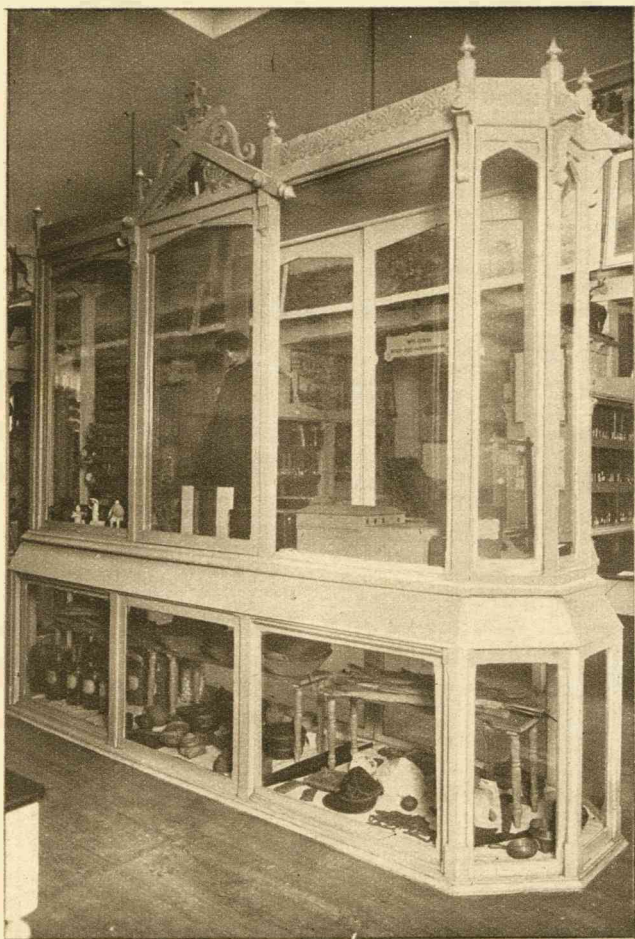

Fig. II.

DE KONINKLIJKE FAMILIE AAN HET ARREN.

H. H. M. M. de Koningin en de Koningin-Moeder en H. K. H. Prinses Juliana door onzen fotograaf gekiekt tijdens een arretocht in de omgeving van Den Haag.

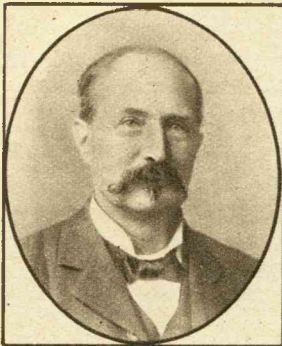
HET NED. SCHOOLMUSEUM

te Amsterdam herdacht verleden week zijn 40-jarig bestaan. Deze instelling bedoelt de onderwijzers door aanschouwing voor te lichten omtrent alles wat op het onderwijsgebied betrekking heeft. — Hierboven een der vele vitrines.

JAN MUSCH,

de bekende acteur en theaterdirecteur zal in den loop dezer maand zijn 25-jarig tooneeljubileum vieren. Er heeft zich een uitgebreide commissie gevormd, om den jubilaris te huldigen.

PROF. DR. D. J. KORTEWEG.

Prof. Dr. D. J. KORTEWEG, buitengewoon hoogleeraar in de wis- en natuurkunde aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam, heeft zijn ontslag aangevraagd. — A. B. DE ZEEUW, is in de vacature-Spiekman gekozen tot lid der Tweede-Kamer.

A. B. DE ZEEUW.

HET NED. SCHOOLMUSEUM

te Amsterdam (zie de foto aan de andere zijde dezer pagina). Een hoekje met oude leer-, doch vooral strafmiddelen, die vroeger in gebruik waren.

DE BOMMEN OP GOES.

Verleden week zijn er op Goes eenige bommen neergekomen, waardoor veel materiele schade werd aangericht, en een tweetal personen gewond werden, waarvan inmiddels een is overleden. Op onze foto links ziet men het huis van den heer Giesen in de Magdalenastraat, dat het meest ernstig beschadigd werd. — De heer C. C. van der Does, die op de rechter foto voorkomt, is nauwelijks aan den dood ontsnapt. Zooals men ziet, is zijn slaapvertrek, eveneens in de Magdalenastraat, totaal tot een ruïne gemaakt.

Toen hoorde men een gepr'r-prr, en een rondvliegen over hun vroegere woonplaats, dat alles er van suisde.

Toen ging de kraai van de Schout in zijn pijnboom zijn veren zitten 'klauwen en hij zag hoe ze daar beneden hem, op 't veld met stronken, zich al meer en meer om de jonge kraai verzamelden.

Zij staken er de hoofden bij elkaar, achter hoopjes en in sloten, zodat men alleen de staart zag, en liepen heel gewichtig met hun rokpanden te scharrelen en sprongen ter zijde op een rei, als de jonge kraai ergens anders heen ging.

En de kraai van de Schout vond 't verkeerd dat zoo'n jongske die hele bende zo achter zich aan kreeg. Het beste zou 't zijn daar maar op de een of andere wijze een eind aan te maken.

En toen zorgde hij ervoor dat hij als schildwacht op de uiterste voorpost geplaatst werd, waar de jagers in het grote bos van de Majoor veel kwamen.

Telkens als die in de moerassen en op de bergen jaagden, en de honden aansloegen, was het de jonge kraai, die de opdracht kreeg, rapport uit te brengen. En dan moest hij zo dichtbij komen dat hij soms de hagel in zijn veren voelde kriebelen.

Maar hoe beter hij rapporteerde, des te meer werd hij gebruikt en des te dichter kwam hij bij de geweerlopen.

En eens op een dag gebeurde wat er gebeuren moest, en

late avond heb ik steeds al het wijze kunnen opmerken dat jij tot aller navolging gewrocht hebt, en ik moest je nu eens een visite brengen om je voor al die leerrijke stonden te bedanken."

Toen draaide de kraai van de Schout zich vlug om en groette hem heel vriendelijk, want die zou wel eens wat meer hebben kunnen zien dan hem lief was.

„Ik zou zo graag willen weten, hoe of die sperwers onze eieren eten?" zei de Grögorkraai. „Doet-ie dat door aan elke kant een gat te maken?, dan zou je dadelik kunnen zien of 't een sperwer of een kraai was die in de nesten gezeten heeft."

Toen werd de Schout-kraai één en al vrome verbazing. En riep uit, dat zo iets ongelofelijks als dat een kraai kraaieneieren zou stelen en het bloed zijner medebroeders zou drinken, dat had hij nog nooit in deze wereld gehoord.

Maar de Grögorkraai zat schelms, 't hoofd op zij, met zijn ogen te knippen, en richtte zich alleen zo nu en dan eens op om beter het nest in te kunnen kijken.

Toen werd de kraai van de Schout erg zenuwachtig. Hij stak zijn hoofd en zijn bek in 't nest, helemaal onderaan en ging plukken en hakken, en had 't hevig druk met de boel in orde brengen en op te redden.

Onderwijl zat hij er over te piekeren, hoe hij 't best die visite aan de deur zou kunnen zetten. Want hij begreep

Toen prr'de de kraai van de Schout zo vreselijk dat er een hevig krassend en gruwelijk schor geluid helemaal uit zijn keel scheen te komen, — of hij niet hoorde dat hij Overste zei.

Ja, nu hoorde de Grögorkraai het. En hij knipte vergevoegd met zijn ene oog en bedankte de ander hartelijk.

Toen die goed en wel weg was, sprong de kraai van de Schout op, dat de takken er van schudden, en siste met zijn bek en pikte hevig in de boomschors.

En hij vloog in de top van de pijnboomen begon te schreeuwen en te kraaien, zo vreselijk hard, dat het in 't hele bos gehoord kon worden.

Maar de gehele dag zat hij stil en afgefallen op de rand van zijn nest te peinzen.

En toen ging hij 's een paar visites maken.

En als hij dan ergens hoorde dat ze eieren kwijt waren geraakt, en dachten dat de sperwer daar achter zat, dan schudde hij bedenkelijk het hoofd en keerde zijn zware bek naar de Grögorsbergen en zei dat zij toch vooral goed uit hun ogen moesten kijken.

En tegen anderen liet hij zich iets er over ontvallen, hoe eigenaardig 't toch was dat die Grögorkraai zich altijd maar alléén daar in zijn bergen ophield. Zou die zijn eigen reden hebben om geen burens te dulden?

Toen begon zo de een en de ander er een luchtje van te

VOLENDAM OP 'T IJS.

Zooals onze lezers natuurlijk weten, zijn de inwoners van Volendam groote liefhebbers van de ijssport. Op onze aardige foto ziet men jonge Volendammerljes de prikslee-sport beoefenen.

de jonge kraai werd aangeschoten en moest vleugellam naar de Grögorsberg afdalen.

Toen begreep de kraai van Grögors hoe de zaak stond en dat er niets dan zijn dood opzat.

Was die nu al aangeschoten, dan wist hij wel wie er voor zorgen zou dat de hagel hem de volgende keer in de borst trof.

Het werd dus werkelijk hoog tijd dat hij er zich eens voor spande.

En nauweliks had de kraai van de Schout de volgende morgen na zijn nachtrust zijn kop uit de veren gehaald en zijn ogen net open gedaan, of hij kreeg vlak tegenover zich in een andere boom, de kraai van Grögors in 't oog.

Hij dacht eerst dat hij visioenen zag, omdat hij juist in de opgaande zon gekeken had.

Maar waarempel, daar zat hij, met 't ene oog dat hij had, te kijken en met zijn hoofd op zij.

Hij zag er zo merkwaardig vriendelijk uit, alsof hij bijzonder in zijn schik was.

De kraai van de Schout scheed er met zijn toilet uit. Hij strekte zijn klauwen uit, keerde zich naar de ander toe en siste met zijn bek en zijn nekveren stonden rechtop. Hij had een soort idee dat de ander hem een beetje voor de gek hield.

Prr', prr', groette de kraai van Grögors.

Maar de ander draaide zich om en keerde hem zijn staart toe.

„Jaren lang heb ik daar nu op mijn berg gezeten," begon hij, „en heb niets anders te doen gehad, dan naar jou en jou boom te zitten kijken. Van de vroege morgen tot de

heel goed dat dat ook niet zó maar was, dat er een kwam vragen hoe men kraaieneieren moest eten.

Maar de Grögorkraai zat goedig. 't hoofd op zij met zijn ene oog te knippen en zei, dat de kraai van de Schout zich wel herinnerde hoe ze hem tot het verlies van zijn ene oog veroordeeld hadden, toen hij de nieuwe rechte weg naar 't Zuiden had voorgelagen, dezelfde die ze nu altijd gingen.

Enfin, knikte hij verder, dat was nu al lang vergeven en vergeten. Nu zat hij daar alleen boven op zijn berg en deed niets anders dan de wereld bekijken. Maar wat hij maar zeggen wou was, dat hij met dat ene oog zeker de boel verkeerd zag. Want telkens, als het heette dat de sperwer in hun nesten zat, dan zou je, als je daar op zijn bergen zat, zweren dat het een grote kraai was die juist van deze pijnboom opvloog.

Toen gingen de veren van de Schout-kraai overeind staan. En hij sprong op eens naar de kant van 't nest en ging zich achter de oren krauwen en krabben.

Daar viel hem juist iets in, riep hij op eens. En dat was dat de zoon van de Grögorkraai, tot beloning voor zijn flink optreden en omdat hij in dienst van 't vaderland gewond was, vandaag benoemd zou worden tot Luitenant bij de Verkenners.

Maar de Grögorkraai bleef stil zitten en scheen niets te horen.

Toen siste de kraai van de Schout boos en vroeg of hij niet hoorde dat hij Kaptein gezegd had.

Maar de Grögorkraai bleef zitten zo als hij zat. Alleen richtte hij zich zo nu en dan maar eens op, om wat beter het nest in te kunnen kijken.

krijgen dat er vreemde dingen op til waren, en zij zetten zich stil op de uitkijk.

En zo nu en dan vlogen ze hoog op, om naar de Grögorsbergen te kunnen kijken.

De dief moest overal heel goed bekend zijn, liet de kraai van de Schout zich ontvallen en hij schudde en waggelde al meer en meer bedenkelijk met zijn hoofd.

En er kwamen er langzamerhand al meer en meer die opvlogen om naar de Grögorsberg te kunnen kijken.

Twee aan twee liepen er kraaien op de vlakte in 't gras, zo goed verborgen, dat men nauweliks de koppen kon zien die zich knikkend daarover neerbogen:

Het moest er een zijn die onverzadigbaar gulzig was. En een die zo hoog zat dat hij alles kon overzien.

En dan kon het niemand anders zijn dan —

En ze keerden zich om en knikten en pikten in de richting van de bergrug.

En op 't stoppeld veld wandelden ze heen en weer, elkaar voorbij en draaiden met hun staarten en zetten hun bek in de hoogte, telkens als ze elkaar bij 't omkeren weer tegen kwamen.

Eindelijk noemde er een een naam.

En zwarter en met steeds meer geschreeuw, pakten ze zich samen. 't Ene bewijs na 't andere werd gevonden dat het een kraai moest zijn en geen sperwer.

En ten slotte kwamen de vijf veritabele veren voor den dag, die ze in een van de geplunderde nesten gevonden hadden.

En de kraai van de Schout was daar sterk van onder de indruk en werd er helemaal verbouwereerd van. Die

zou de veren wel bij zich nemen en op een veilige plaats goed bewaren.

Maar nu moest er dadelijk een groot rechtsgeving gehouden worden.

De Grögorkraai zou zonder uitstel en zonder vorm van proces door een bijzonder gerechtshof gepikt en geslagen worden, tot er de dood op volgde.

Want veren waren een bewijs; maakte de kraai van de Schout uit.

En de Grögorkraai werd door een deurwaarder met twee getuigen in een loofboom opgeroepen, om de volgende morgen op het grote Kraaien-ding te verschijnen, ten Zuiden van het bos van de Majoor.

En de volgende dag vlogen er zeven groepen van honderden kraaien elk, en één vooraan, over de toppen van de bomen. De kraai van de Schout had laten weten dat hij verhinderd was. Op zijn oude dag kon hij die vreselijke terechtstellingen niet meer verdragen.

Enkele zeilden laag over de velden en gingen nu en dan eens zitten kijken hoe ver de zon al was, en maakten hun bekken scherp. Er zou geen sikkepitje heel blijven aan de Grögorkraai, om al die eieren en jongen die hij zo gemeen, jaar in jaar uit, gestolen had.

Anderen schreeuwden en kraaiden luid met lange halzen om wraak zodat de lucht er van suiste.

Eindelijk vlogen ze allen in kringen rond over een groep bomen ten Zuiden van 't bos van de Majoor, om het geding te openen.

Maar de Grögorkraai zat daar al op een boomstronk. Hij zag er uit alsof er niets aan de hand was en keek kalm en rustig naar boven alsof hij zich afvroeg wat er toch eigenlijk gebeuren moest.

Dat was nu wel wat al te brutaal.

En zo ontstond een gekrr'-krr', alsof hemel en aarde vergaan zou.

En ze suisdën op hem af van voren, op zij, en van achteren, en begonnen hem te plukken; zonder enige wettelijke veroordeling, de ene veer na de andere.

Die was voor de eieren. — bij de ene houw, — die voor de jongen, — bij de andere, en die voor zijn valsheid, en die voor zijn gemenigheid.

En zo ging 't door, de ene beet na de andere, in zijn vlees en in zijn veren.

De een verdrong de ander, zodat zij over elkaar heen fladderden en vielen, en zij hieuwen er in de blinde op los.

Opeens sloeg de Grögorkraai 't weinige wat er van zijn vleugelen nog over was, uit.

Hij had nog één enkel woordje te zeggen, vóór hij sterven moest, verklaarde hij.

En de bende vond dat de straf er erger door werd als 't wat langer duurde.

En zij waren ook wel wat nieuwsgierig en wilden ook thuis kunnen vertellen wat hij op zijn uiterste te kraaien had gehad.

Daarom daalden zij dreigend en stilzwijgend op 't veld en op de boomstronken zo dicht in een kring om hem heen met hun bekken en hoofden als 't maar enigszins kon.

Maar daar zat nu de Grögorkraai, zo nakend als hij was, te knippen en ze aan te kijken.

Nu had hij daar, jaar in jaar uit, op de berg gewoond en zo wat over alles en nog wat na zitten peinen en piekeren, en één ding was zeker, dat de kraaien de verstandigste van alle vogels waren.

Maar er was iets dat hij ook niet begrijpen kon. En dat was dat zij in hun wijsheid niet bemerkten hadden, dat telkens als zij voor hun hogeraad opgeroepen waren. — dat juist dan de dief bij hun thuis in de nesten aan de gang was gebleken te zijn.

Toen keken zij elkander aan.

En op eens kraaiden ze en vlogen alle als één weg, zodat de hemel er zwart van werd, en met een loeiend geluid van al die vleugelen in de wind.

En ze suisdën naar huis als schaduwen in de lucht en met uitgestrekte bek en staart en de poten tegen het lichaam.

Maar wat ze daar zagen!

't Ene nest na het andere leeg. — alles er uit, — de eierschalen lagen er alleen nog maar en alles droop van eiwit.

Van de jongen was alleen 't dons nog maar over.

Steeds meer en meer nesten vonden ze geplunderd.

Maar heel diep in 't achterste gedeelte van 't bos, troffen ze de kraai van de Schout zelf, lekkertjes aan 't peuzelen op de rand van een nest.

Hij zat te drinken en zich vol te proppen, met een ei helemaal over zijn bek heen, zodat hij niets zien kon.

PRINSES JULIANA OP DE SCHAATS.

Onze Haagsche correspondent zond ons bovenstaande foto met het volgende bijschrift: „Ook heden, (Zaterdag 22 Dec.) was H. K. H. Prinses Juliana op de schaatsen. Nadat Zij dien middag met een jongmensch een baantje gereden had, kon ik haar juist kicken, toen Zij afscheid nam”.

Maar vóór hij opkeek, was hij doodgeplukt en gehouwen en gehakt en gepikt, dat zijn veren overal rondvlogen.

En er geen Schoutenkraai meer in de buurt te vinden was. Die zelfde avond nog kwamen zij allen bij de Grögorkraai aanzetten.

Nu zouden zij diens zoon tot aanvoerder kiezen.

De Grögorkraai draaide met zijn afgeplukte, kale hals en bedankte geroerd. Zijn ene oog schitterde zo schoon.

Het was toch merkwaardig, zeide hij, dat zij de kraai van de Schout zo hadden weten te doorzien. — Voorwaar, de kraaien waren de verstandigste van alle vogelen.

Toen ontstond er een geprr'-prrr' en het was feest voor de benoeming, met groot geschreeuw en dans op de Kraaienhors.

Maar met zijn ene oog zat de Grögorkraai daar te kijken en ging aan 't in orde brengen en 't oppoetsen van de paar veren, die hij nog over had.

VERTROUWEN door P. H.

Sergeant Dijkveld was den laatsten tijd de oude niet meer. Z'n kameraden en manschappen hadden het heel goed gemerkt, maar niemand had hem er over durven spreken. Hij was zoo stug geworden en zoo norsch, heel anders dan hij vroeger tegenover hen was.

Van een grapje wilde hij niets meer weten, en toch was juist hij het, die voorheen de gezelligheid bracht op den eenzamen post, afgezonderd van de bewoonde wereld, waar men hem bij het uitbreken van den wereldoorlog met 't troepje manschappen had heen gezonden. Altijd was hij de vrolijkste geweest, vol moppen en uien, en, gebeurde het weleens, dat een van hen den moed liet zakken en vol bitterheid stil neer zat, dan was het steeds sergeant Dijkveld geweest die er den moed weer in gebracht had met zijn opgewekt humeur en zijn voorbeeld van niet bij de pakken gaan neerzitten.

Maar... dat was alles veranderd. Van wan neer die verandering precies dagteekende wist niemand te zeggen.

't Was eigenlijk ook niet ineens gekomen maar langzamerhand, zonder dat iemand het had gemerkt of zien aankomen.

„Zeker ruzie gehad met z'n meisje,” spotte een van de jongens, 'n vervelende kerel, die den openhartigen, rondborstigen sergeant nooit had kunnen zetten.

Z'n makker, tot wien deze woorden gericht waren, antwoordde niet. Hij wist van de antipathie, welke de spreker tegen hun chef had en hij op zijn beurt had weer niet veel met den gluipeerigen soldaat op, die waar hij kon, kwaad sprak en lasterde.

Toch... zouden de zooeven gesproken woorden waarheid bevatten? Hij geloofde het niet. In de eerste plaats, omdat hij Dijkveld nooit over 'n meisje, zijn meisje had hooren spreken en in de tweede plaats omdat hij niet gelooven kon, dat een mogelijke kwestie met een meisje zulk 'n invloed op hem had.

Hij wist het niet, hij kon het in de verste verte niet gissen ook. Maar een feit was het: de gezelligheid was met de goeie bui van Dijkveld verdwenen. En dat was heel jammer, vonden ze allemaal.

Intusschen zat de sergeant, die de oorzaak was van de gedrukte stemming, welke er over zijn klein troepje hing, in de houten loods, die hun tot verblijf diende, bij het knappende vuur. Met een gelaat, waarop sombere onverschilligheidscheen te liggen, maar waarop een

goed en vertrouwd vriend vermoedelijk nog wel iets anders, n.l. een angstige vrees zou hebben gelezen, staarde hij in de vlammen.

Z'n pijp, anders een trouwe metgezel, lag gestopt doch nauwelijks aangestoken, naast hem op het deksel van een oude bisschuitbus, dat tot aschbak diende. Tegenover hem zaten 'n paar kameraden kaart te spelen. Ze hadden hem wel gevraagd 'n boompje mee te spelen, doch hij had met een ontkennend hoofdschudden geweigerd. 'n Poosje bleef hij nog in het vuur staren, toen greep hij plotseling z'n pet en z'n jas en liep de deur uit. 't Verwonderde niemand, want de laatste weken deed Dijkveld meer zoo vreemd.

Buiten was het venijnig koud. In den afgeloopen nacht had het flink gesneeuwd, en nu vroom het 'n paar graden. De scherpe Oostenwind scheen door alles heen te blazen, zelfs door de dikke militaire winterjas. Doch Dijkveld

voelde blijkbaar geen kou. Los hing zijn jas om z'n lichaam; alleen maar den ondersten knoop had hij vastgemaakt. Z'n handen staken onverschillig in zijn zakken. Zoo stapte hij voort, over den besneeuwden dijk, die van zijn kwartier het polderland invoerde.

Hier, eenzaam buiten, te midden van het schier oneindige sneeuwlandschap, voelde hij zich een weinig beter dan in die bedompte, warme loods, waar een smook van tabakswalm hing, die men wel haast kon snijden. De scherpe wind deed hem goed, verkoelde z'n slapen, die bonsden van het vele peinzen in doorwaakte nachten, wanneer dat nameloze angstgevoel hem belette te slapen.

O, als hij toch maar niet zoo in onzekerheid behoefde rond te tasten, als hij toch maar bericht kreeg, 't zij goed of kwaad. Maar dat wachten, dat wanhopige wachten, dat hem rade-loos maakte. Hij kon het niet langer uithouden, hij zou gek worden Waarom, waarom schreef Annie hem toch niet meer? . . . Zou dan toch dat vreeselijke, het allervreeselijkste, dat hij zich kon denken, gebeurd zijn? . . . Zou zij, z'n lieveling, zoo jong nog gewond of . . . nee hij durfde niet aan dat ontzettende denken . . . En toch . . . en toch . . . telkens kwam die vreeselijke gedachte weer bij hem op.

Zou ze bij haar loffelijke, opofferende werk om de arme gewonde en stervende soldaten te verplegen en in hun laatste uren bij te staan, door een verraderlijken kogel of door een gemeene granaat of bom gedood zijn? Nee, dat kon niet, dat was onmogelijk! . . . Zooiets zou God niet dulden! . . . Had hij toch maar zekerheid, wist hij maar iets, ook al was het 't ergste, dat hij zich voorstellen kon. Maar die onzekerheid, dat wachten

Toen haar brief kwam, nu 'n paar maanden geleden, waarin ze hem haar plannen mededeelde om als liefdezuster naar het front te gaan, waar ze zou kunnen werken voor haar vaderland en haar verminkte en stervende Duitsche broeders, had hij haar bewonderd om haar moed en haar groote zelfopoffering. Gekust had hij dien opgewonden, enthousiasten brief. En zij, z'n eigendapperieveling, was in zijn oneindige liefde gestegen tot een bijna bovenmensche-lijke hoogte. Hij ver-eerde, hij verafgoodde haar om haar opoffe-rende naastenliefde. O, hij wist zoo goed welke zware taak haar wachtte, welke moeilijkheden zij zou te overwin-nen hebben, maar ook hoe zegenend en dankbaar haar werk zou zijn.

Hij had haar terug geschreven een langen, innigen brief, waaruit zijn groote liefde en bewondering spraken. Natuurlijk had hij haar plannen goedge-keurd en hij had haar een aantal wenken ge-geven omtrent de ont-beringen waarmee zij in het militaire leven

zou hebben te kampen en die hij door zijn ervaring in de afgelopen drie jaar van mobilisatie had leeren ken-nen. Hij had haar ook nog eens herinnerd aan hun eerste ontmoeting in Arnhem, waar hij het Duitsche meisje, dat gelogeerd was bij de familie waar hij was inge-kwartierd, had liefgekegen. Haar stille toewijding, waar het de verdieders van het vaderland betrof, had hem toen ontroerd en was hem steeds als iets heel moois bijgebleven.

Nog eens had hij een brief van haar gekregen, veel korter, maar toch nog vol enthousiasme voor het mooie werk, waaraan ze zich zou gaan wijden. Daarna . . . had hij taal noch teken meer van haar ontvangen. Zou zij geen oog-enblikje tijd meer gehad hebben om aan hem te schrijven, hem even te berichten, dat zij nog leefde en het goed maakte?

Hij kon het niet gelooven. Maar, als dat niet het geval was, dan moest er iets ergs gebeurd zijn, dan moest haar een ongeluk zijn overkomen. O, die vreeselijke, die martelende onzekerheid! Ze maakte hem het leven ondraaglijk! En niets, heelemaal niets kon hij doen om eenig licht te krij-gen. Geschreven had hij haar herhaaldelijk, eerst naar haar huis in Hamburg en daarna naar het adres aan het front, dat ze had opgegeven. Maar zijn laatste brieven waren onbe-stelbaar teruggekomen. Zou dit beteekenen, dat nee, hij durfde er niet aan denken. Kon hij z'n verdriet, z'n angst maar eens uitklagen aan een vertrouwd vriend, die hem begreep, die mogelijk kon helpen. Maar onder de jongens, met wie hij dagelijks lief en leed deelde, had hij geen eigenlijken vriend. Ja, ze mochten hem wel allemaal graag en ze hadden veel voor hem over, maar niemand van hen zou hem volkomen begrijpen, wanneer hij hem zijn hart uitstortte. Zijn eenige vriend, wien hij zijn volle vertrouwen kon schenken, was ook in dienst en lag heelemaal in

't Noorden van het land. Maar daar flitste opeens een gedachte door zijn hersens, die voor een oogenblik zijn somberen blik verhelderde. Als hij eens zijn vroegeren chef opzocht, die, dat wist hij, tegenwoordig in een naburig plaats-je woonde. Die zou hem begrijpen en misschien wel raad kunnen geven bovendien. Waarom was hij al niet eer op dat idee gekomen?

Er glansde een klein sprankje hoop op zijn gezicht, toen hij weer de loods binnentrad om zijn fiets en een flinke carbid-lantaarn te halen. Al verwonderde het z'n makkers, niemand vroeg waar hij heenging.

Anderhalf uur trapte hij stevig door en toen was hij waar hij wezen moest. Heel gastvrij werd hij ontvangen door z'n gewezen chef, die een man met een medelijdend hart. 'n vaderlijk vriend was voor z'n ondergeschikten, die hem om raad kwamen vragen. Met Dijkveld, indertijd een van z'n beste krachten, had hij veel op gehad en 't verheugde hem hartelijk, dat deze hem thans kwam opzoeken.

Op de gezellige werkkamer van den heer Van Delden vertelde Dijkveld toen wat hij op het hart had en wat hem reeds wekenlang drukte. Aandachtig luisterde zijn hoorder en toen hij uitgepraat was en zich met een zucht in zijn stoel liet terugvallen, stond de heer Van Delden op en stak hem de hand toe.

„Ik begrijp je angst, Dijkveld,” zei hij. „Maar jongen, nog niet het hoofd laten zakken. Wie weet of Annie's brieven niet zoek geraakt zijn. Dat gebeurt zoo dikwijls in deze omstandigheden. Of misschien nemen haar werkzaamheden aan het front, haar zoo in beslag, dat ze alleen maar in ver-langen aan je kan denken, en heusch geen tijd of gelegen-

laatst brief over en hij drukte een innigen kus op de plaats, waar stond: „In leven en dood je Annie”

De dagen volgende op zijn bezoek aan den heer Van Del-den was Dijkveld weer bijna de oude. Voor z'n manschappen had hij weer een vriendelijk woord en hij verrichtte z'n werk weer met lust en opgewektheid. Natuurlijk verlangde alles in hem naar het bericht uit Duitschland, maar hij voelde, dat hij nu wachten kon. Hij wist zich sterker en telkens herhaalde hij bij zichzelf de woorden van den heer Van Del-den: „toon je zulk een moedig meisje niet onwaardig.” Nee, voor den drommel, dat zou hij niet! Hij was laf geweest al dien tijd, dat voelde hij nu. Maar zijn moed was thans teruggekeerd, en niets of niemand zou hem dien meer ont-nemen.

Drie weken gingen voorbij en toen kwam op een avond de brief van den heer Van Delden. Volgens de inlichtingen, die dr. Jung ingewonnen had, was aan het front geen verpleeg-ster die den opgegeven naam droeg bekend.

Dat was een verademing voor Dijkveld. Dus Annie leefde nog, hetzij in Hamburg of ergens anders! O, wat was hij blij; hij kon het wel uitjubelen van geluk! Zijn lieveling, zijn mooie, lieve meisje leefde nog! Nu zou hij zeker wel spoedig een brief van haar krijgen. Misschien was er zelfs al een onder-weg. Hij kon zijn geluk niet op

Maar . . . er stond nog iets in den brief. Of hij, wanneer het hem schikte, zelf nog eens bij den heer Van D. wilde aankomen. Hij had hem nog iets te vertellen, maar deed dat liever mondeling.

„Nog iets te vertellen,” mompelde Dijkveld. „Wat kan

dat zijn? Iets over An-nie? Maar neen, dat zal niet. Dan zou dat er wel bij gestaan heb-ben. Maar waarover kon het dan zijn? . . . In ieder geval, ik heb van avond geen bijzon-dere dingen omhan-den dus ik zal maar eens naar Van D. toe gaan.” — 'n Half uur-tje later zat hij op de fiets en even voor ach-ten schelde hij aan de woning, waar hij de vo-rige maal zoo gastvrij ontvangen was en wel-ke hij zoo geheel an-ders verlaten had, dan hij er gekomen was. Dadelijk werd hij bij den heer Van D. toe-gelaten. Met een gelaat dat nog straalde van het pas herkregen, on-verwachte geluk be-dankte hij zijn vriend voordiens bemoeiingen.

„Nu zal alles wel weer goed komen, me-neer Van Delden,” sprak hij. — „Ik hoop het, kerel,” antwoordde de ander op 'n toon, die Dijkveld wel eens-zins bevreemde.

„Er is . . .” stamelde hij, plotseling het ern-stige gezicht van den ander bemerkend.

„Dijkveld,” hernam de heer Van D., „ik heb je gevraagd hier te komen, omdat ik iets

naders gehoord heb van . . . van je meisje.”

„Dus toch van Annie? . . .” — „M'n jongen, heb-je nooit aan een andere mogelijkheid gedacht, dan het verliezen van haar, die je liefhebt, door een kogel of door een granaat?”

„Wat . . . wat bedoelt u?” hijgde Dijkveld, die plotseling krijtuit geworden was.

„Ik bedoel,” hernam de ander langzaam en droevig, „dat een ander in het leven van haar, die je je meisje noemt, zou kunnen komen.”

„Een ander? . . . Mijn God! . . . Meneer Van Delden, dat is onmogelijk Zou Annie? Nee, nee, dat niet . . . dat zou ik niet kunnen dragen Dan liever haar dood . . . O, zeg me wat u vermoedt of wat u weet . . . Martel me in Godsnaam niet langer”

Dijkveld was van zijn stoel opgevlogen en stond nu bevend en metoogen vol vertwijfelenden angst voor zijn ouden vriend. „Kerel, je weet niet hoe het me pijn doet, dat juist ik je die tijding moet brengen. Maar ik moet je de waarheid zeggen, die je al vermoed. Wees een man, Dijkveld. Probeer als een man je smart te dragen.” En zich naar zijn schrijfbureau wendend, nam de heer Van Delden daarvan een klein, opgevouwen stukje papier weg. 't Was een uit-knipseltje uit een Duitsche courant van een week geleden.

„Hier, jongen, lees.”

En toen las Dijkveld van een „Kriegs”-huwelijk, dat geslo-ten was tusschen leutnant Von G. en Fräulein Annie S. te Hamburg.

Een ontzaggelijke bitterheid kwam over hem en zonder een woord te spreken verliet hij de kamer en de woning, waar hem deze ontzettende slag getroffen had.

Zijn geloof in wat goed en wat mooi was had hij verlo-ren

DE VEREENIGING VOOR VROUWENKIESRECHT

hield in de afgelopen week haar 24e jaarvergadering in hotel American te Amsterdam. Er was zeer veel belangstelling.

heid vinden kan om je te schrijven. Ik bewonder je meisje oprecht, m'n vriend, en ik kan me heel goed je ontzettenden angst voorstellen, dat een moorddadige kogel een eind gemaakt zou hebben aan haar jou zoo dierbaar leven. Maar . . . waar jij zulk een meisje bezit, die een moed aan den dag legt, die bij menigen soldaat niet gevonden zal worden, daar hoor jij te toonen haar waard te zijn. Houd je hoofd omhoog, kerel. Dat doet Annie ook.

En mocht je vrees waarheid blijken te zijn wees dan een man, Dijkveld en toon-je ook in je groote verlies zulk een moedig meisje niet onwaardig. Maar er is nog hoop. En ik kan je misschien helpen.

Luister.”

En toen vertelde de heer Van Delden hem van zijn vriend-schap met een Duitschen geneesheer, die ook aan 't front werkte. Hem zou hij schrijven om inlichtingen en als er iemand was die die inlichtingen kon geven, dan was het zeker doctor Jung.

Dijkveld's oogen waren gaan schitteren, en zijn gelaat sprak van hoop en vertrouwen, toen hij dit plan vernam.

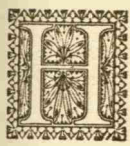
„Meneer Van Delden, ik dank u hartelijk,” sprak hij, terwijl hij den toegesprokene de hand krachtig drukte. „U hebt me een ander mensch gemaakt door uw woorden en door uw daden. Ik heb nu weer vertrouwen in de toekomst en, om Annie, zal ik nu alles kunnen dragen. Ook . . . het ergste.”

Na nog eenig praten namen ze afscheid. Wanneer uit Duitschland door een van beiden bericht werd ontvangen, zouden ze dat elkaar dadelijk laten weten.

Toen Dijkveld dien avond in zijn kwartier terug kwam en z'n stroozak opzocht las hij bij het licht van een petro-leum-lantaarn voor hij slapen ging eerst nog eens Annie's

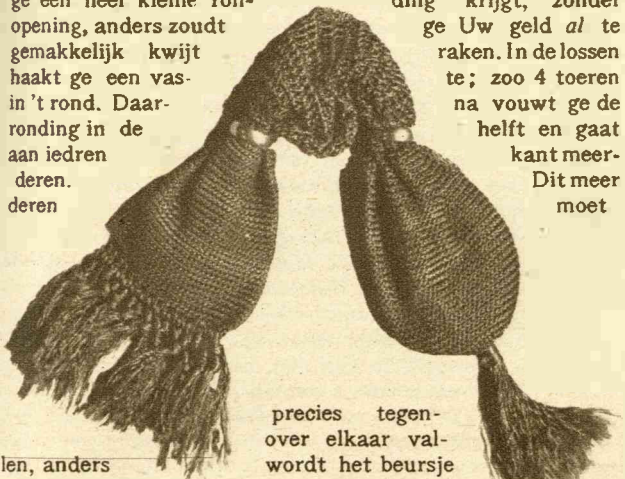
Eenige nuttige Handwerkjes

Fraai Beursje voor Heeren.

et maken van het fraaie beursje dat wij hierbij onze lezeressen in reproductie laten zien en dat vooral op reis, wanneer men veel goud-, zilver- of papierengeld bij zich heeft, zeer praktisch is, lijkt ingewikkelder dan het is. Het is zooals U uit onderstaande beschrijving zult bemerken zeer eenvoudig te maken. Ge koopt doffe of glimmende zijde, naar keuze. Ons beursje is van glimmende zijde gehaakt.

Gezet drie lossen open verbindt die door een vaste, zoodat ge een heel kleine ron- ding krijgt, zonder opening, anders zoudt ge Uw geld al te gemakkelijk kwijt raken. In de lossen haakt ge een vas- te; zoo 4 toeren in 't rond. Daar- na vouwt ge de ronding in de derden. Dit meer moet

len, anders niet overal meerderen

precies tegen- over elkaar val- wordt het beursje mooi rond. Het gaat zeereenvoudig.

Ge haakt n. 1. inplaats van in iedere vaste één vaste, maar één keer 3 vasten, in 1 vaste. Dan één toer vasten er op haken en dan wederom een toer meerderen.

Dit herhaalt ge telkens met één toer er tusschen totdat de gewenschte breedte verkregen is. In ons beursje hebben we het 3 maal herhaalt, waardoor het 7 cm. breed geworden is. Verder haakt ge recht door, steeds vasten, totdat het zakje 8 cm. lang is. (Dit is de meest gewenschte maat).

Dan begint ge aan 't split. Dit haakt ge in heen- en teruggaande toeren. Van voren in het midden van het beursje, haakt ge één toer: één stokje één losse, slaat een vaste over en haakt in de volgende vaste weer een stokje; dan weer een losse, een stokje enz., den geheelen toer rond. Dan begint ge weer een tweeden toer. Aan het einde hiervan keert ge met 3 lossen, dus niet den toer verbinden. Vervolgens haakt ge het split met één stokje, één losse; op deze wijze de stokjes dus telkens in één gaatje hakend. Het split is op ons model 12 cm. lang. Bij den laatsten toer verbindt ge dezen en haakt daarop weer een toer in 't rond één losse, één stokje, enz. Dan begint ge het 2e zakje. Weer alleen vasten, dus in ieder stokje en losse een vaste en den 2den toer in iedere vaste één vaste zooals bij 't 1e zakje. Dit is voor munten, het 2e laat ge vierkant voor papierengeld. Het wordt echter ook 8 cm. lang. Is het 2e zakje afgehaakt, dan legt ge het beursje plat voor U neer en neemt de achterste helften van de twee tegenoverelkaar liggende vasten op en verbindt ze door één vaste zoodat het beursje goed gesloten wordt. Om het geheel nog wat te verfraaien, haakt ge op den laatsten toer van het vierkante zakje nog één toer één losse, één stokje enz. zooals bij het split en hecht dan den draad goed af. Nu knipt ge draden van gelijke lengte, ongeveer 6 of 7 cm., haalt dan door ieder gaatje 6 draden en knoopt er 3 van samen met 3 het volgend. Zijn alle dragknoot dan een knoop, maar neemt nu de 3 andere samen, zoodat de onderste knoop tusschen twee bovenste inkomt. Haal vooral den knoop goed stijf aan. Indien ge wilt kunt ge de franje ook nog uitkammen. Aan het andere zakje maakt ge precies aan 't puntje een kwastje. Door middel van 2 zilveren of nikkelen ringen wordt het beursje, dat nu geheel gereed is, geopend en gesloten. Het staat heel aardig het beursje in twee kleuren te haken.

van gaatje. den zoo ééns maakt ge nog

Ge begint met eerst een klein staaltje te breien van dezelfde wol en met dezelfde pennen waarmee ge het broekje breit. Dan kijkt ge hoeveel steken er in een centimeter gaan, en neemt de maat om het middel van het kind. Het verdient aanbeveling flink ruim te meten, want het broekje krimpt met 't wasschen. Wanneer ge nu de genomen maat vermenigvuldigt met het aantal steken, dat in één centimeter gaat, dan weet ge hoeveel steken er in 't rond gaan. Dit aantal steken zet ge op twee pennen, want ge

Onverslijtbaar gebreid Jongensbroekje.

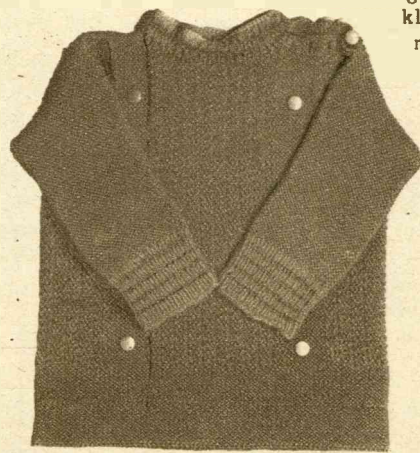
Ge begint bij de klep en breit de voor- en achterklep apart. De voorklep zet ge op met een dubbelen draad, de achterklep niet, want daar moet ge later nog een stukje opbreien, voor de ruimte. Op de pen, waaraan ge de achterklep breit, zet ge precies de helft van het aantal steken. Op de andere pen voor de voorklep, de andere helft steken, plus 20 steken, voor den overslag. De achterklep slaat immers bij 't split over de voorklep heen, voor het wijken. Dus moet ge aan weerszijden 10 steken meer hebben waarover later de achterklep valt. Ge breit alle pennen recht zoodat ge dus krijgt: een toer recht, een toer averechtsch, enz. (een ribje). Ge breit den voor- en achterkant (elk apart) tot op $\frac{1}{3}$ van de lengte van den geheelen broek. De lengte bepaalt men door met een centimeter vanaf het middel in de zijde over de heup te meten, tot of over de knie. Dit is naar eigen verkiezing. Dan gaat ge de twee deelen aan elkaar verbinden. Ge breit de pen van de voorklep uit tot op 10 steken, neemt de achterklep en legt die eerst tegen den voorkant aan, dus de verkeerde kanten tegen elkaar; dan schuift ge na eerst 10 steken aan den voorkant bijgebreid te hebben, den achterkant over dezen heen, zoodat dus de voorkant onder den achterkant komt en breit dan de laatste 10 steken van den voorkant samen met de 10 eerste steken van den achterkant. Dan breit ge de achterste pen weer tot op 10 steken uit en breit de laatste 10 steken van de voorklep, weer met de eerste steken van de achterklep, zoodat de achterklep over de voorklep valt. Dan breit ge den toer rond, waardoor het werk op twee pennen komt te staan. Aan het middenvóór gekomen, begint ge aan de gulp. Ge breit precies de helft van het aantal steken van de voornaald af en breit er 10 steken los bij. Dan keert ge het werk en breit den toer in 't rond af, tot op 10 steken. Deze laatste 10 breit ge met de 10 aangebreide van den anderen kant samen, zooals ge dit bij 't split ook gedaan hebt, waardoor de sluiting van links naar rechts valt. De gulp breit ge nu in heen- en teruggaande toeren, ter lengte van 8 of 9 cm. naar verkiezing. Dan moet ge weer de ronding krijgen en daartoe breit ge de 10 steken weer precies zoo samen, als ge bij 't begin van de gulp hebt gedaan. Als ge zoo een paar toer gebreid hebt, begint ge aan de pijpen. Ge deelt het werk van voor en van achteren precies in de helft en verbindt in 't kruis de 2 helften, door een steek over te nemen, zoodat ge de ronding krijgt. Het pijpje breit ge: een toer recht een toer averechtsch enz.; om den anderen toer moet ge vóór de 2 middelste steken in 't midden in 't kruis een overhaling, na de 2 middelste steken een mindering maken, op deze wijze ongeveer $\frac{1}{4}$ van het aantal steken wegminderend. Verder breit ge de pijp zonder overhalingen of minderingen af tot op de gewenschte lengte. Daarop breit ge het boordje ter hoogte van ongeveer 8 cm. Dit breit ge: één steek recht, één steek averechtsch, enz. Dan moet ge aan de achterklep nog een stukje opbreien voor de ruimte. Ge neemt al de lussen nauwkeurig op, breit vervolgens 8 steken, mindert er 4 weg en breit de naald uit, tot op 12 steken en mindert ook aan deze zijde 4 steken weg. Dit herhaalt ge iederen toer totdat ge in 't midden ongeveer 20 steken over houdt. Deze 20 steken kant ge af. Ge naait nu op beide kleppen een reep voering en maakt daar de knoopsgaten in, waarmee 't broekje aan 't lijfje bevestigd moet worden en het broekje is geheel gereed. Opzij op de pijpjes kunt ge ter versiering nog knoopjes zetten.

Gehaakte Jongenstrui.

Ge neemt de maat om de heup en breit evenals bij het broekje eerst een staaltje van dezelfde wol en met dezelfde pennen, waarmee ge Uw truitje breien wilt. Ons truitje is 156 steken in 't rond. Dan zet ge op met een dubbelen draad, en breit in 't rond: één toer recht, één toer averechtsch. Zoo breit ge voor het boord 12 toeren. Dan begint ge aan 't lijfje. Wij hebben hiervoor een alleraardigst patroontje, zooals ge op onze foto kunt zien. Ge hebt Uw werk op 2 pennen staan, den vóór- en achterkant. Ge begint nu opzij van voren en breit 3 recht, drie averechtsch enz., zoodat ge 15 steken op Uw pen krijgt.

Dan breit ge 9 steken averechtsch, want de laatste 3 steken waren 3 rechten. Dan zijt ge aan het voorstuk gekomen en begint ge weer met 3 recht, 3 averechtsch enz. tot ge op deze manier 30 steken afgebreid hebt. Dan weer 9 averechtsch, waarop ge weer aan 't volgend patroon begint evenals aan den anderen kant met 3 averecht, 3 recht enz., uw pen af, dus weer 15 steken. Ge hebt dan wel 3 averechtsche aan 3 averechtsche gekregen, maar dat wisselt zooals u bij den volgende toer zien zult, elkaar af. Dan de volgende pen. Ge begint met 3 recht, 3 averechtsch enz. tot ge 15 steken afgebreid hebt. Dit deel komt onder den arm, en daar laat ge het patroon doorloopen. Dan weer 9 averechtsche, waardoor ge aan het rugstukje gekomen zijt. Ge maakt nu precies hetzelfde patroon als het midden vóórstukje, dan weer 9 averechtsch, breit onder den arm precies hetzelfde als aan den anderen kant. Den 2den toer breit ge juist andersom. Nu breit ge boven de 3 rechten, 3 averechtschen enz. en wanneer ge aan de 9 averechtsche steken gekomen zijt, breit ge 9 rechten enz. Zoo gaat ge voort, tot ge $\frac{2}{3}$ van de lengte van het truitje gekregen hebt. Dan begint ge het armgat. Vanaf dit gedeelte wordt het truitje in drie deelen gebreid, n. l. 2 voorstukken en den rug. Ge deelt het voorstuk precies in de helft. Aan de twee voorstukken en rug moet ge bij het armgat een aantal steken wegminderen om de ronding te krijgen voor het mouwtje, ge mindert aan rug en voorkanten 4 steken weg, om den toer een steek. Denk er aan dat ge aan de eene zijde een overhaling en aan de andere zijde een mindering maakt, want het moet met den vorm van het armgat meelopen. Zoo breit ge steeds in heen- en teruggaande toeren, $\frac{2}{3}$ van de lengte van

het armgat af, waarna ge aan den hals begint. In 't geheel moeten we nu $\frac{1}{2}$ van de steken van de beide voorstukjes wegminderen, en daarna gewoon afbreien, tot de vereischte lengte verkregen is. Nu de rug. Dezen kunt ge iets hooger, maar ook even laag als den voorkant houden. Ge maakt ook den schouder evenals aan den voorkant. Denk er weer aan dat de overhalingen naar links loopen en de minderingen naar rechts. Dus op den vorm van den hals gelet. Aan den schouder links vóór breit ge 8 toeren meer voor de sluiting; hierin moeten 3 knoopsgaatjes gebreid worden. Dan moet er nog een boordje op komen; de andere schouder wordt aan elkaar gemaasd. Ge neemt de lussen rond den hals op en breit zoo in 't rond één recht, één averechtsch, zoo hoog als ge 't hebben wilt. Het staat wel aardig, het boordje in 2 kleuren te breien b.v. rood en blauw zooals op ons voorbeeld, waarop het truitje rood is en het boordje afwisselend rood en blauw.

Nu nog de mouw: Ge neemt de lussen van het armgat op en breit als volgt: Een toer recht, een toer averechtsch, ge mindert hierbij $\frac{1}{4}$ van het aantal steken weg, maakt 4 steken, voor den

middensteek onder den arm een overhaling en aan den anderen kant een mindering; dan een toer recht overbreien en zoo verder tot $\frac{1}{4}$ van het aantal steken zijn weggeminderd. Vervolgens breit ge het mouwtje tot ge de vereischte lengte verkregen hebt. Dan breit ge er een boordje aan, wat ge één recht één averechtsch breit, gelijk het halsboordje, ook afwisselend met rood en blauw.

Ge versiert het truitje met blauwe knoopjes.

Gehaakte Das.

Voor de gehaakte stropdas als wij hierbij afbeelden hebt ge nodig 4 kluitjes glimmende zijde à f 0.45 per kluit, kleur naar verkiezing, met een bij die zijde passende haakpen. De zijde mag niet te dik zijn; anders wordt de das te grof.

Bij den opzet haakt ge een aantal lossen, al naar gelang ge de das breed wilt hebben. Wij nemen tot voorbeeld een das van ongeveer 6 cm. breed. Eerst haakt ge 21 lossen, dan keert ge en maakt in den 4den lossen steek een stokje, zoodat dusde eerste drie lossen ook voor een stokje gerekend worden en ge dus al 2 stokjes hebt. In de volgende losse haakt ge weer een stokje en dan 2 lossen. Ge kunt ook 3 lossen haken, dan wordt de das lossier.

In ons voorbeeld echter zijn 2 lossen gehaakt en deze twee lossen verbindt ge door een vaste in denzelfden steek, waarin de laatste van de 3 stokjes is gehaakt. Dan hebt ge één patroontje af en begint ge wederom in elk der 3 volgende steken één stokje te haken. Dan 2 lossen en weer een vaste in denzelfden steek van het laatste stokje. Zoo krijgt ge dus het tweede patroontje.

Als ge op deze wijze 6 patroontjes hebt gemaakt en de laatste steek dus een vaste is, keert ge het werk om met 2 lossen. Dan haakt ge een vaste in het eerste gaatje, dat ge door de 2 lossen van den vorigen toer verkregen hebt. Vervol-

gens 2 lossen en 3 stokjes in hetzelfde gaatje waar de vaste in is gemaakt, dus het heele patroontje in één gaatje. Dan haakt ge in het eerstvolgend gaatje weer een vaste. (Denk er aan dat ge tusschen 't stokje en de vaste geen losse of zooiets haakt, want de stokjes moeten schuin komen te liggen, wat ge juist verkrijgt, door de 3 stokjes met een vaste te verbinden in het eerstvolgend gaatje. Dan haakt ge weer 2 losse, 3 stokjes en verbindt deze wederom door een vaste in het daaropvolgend gaatje.) Zoo haakt ge den toer af en keert weer met 2 lossen. Nu haakt ge de slip zoolang als ge haar zelf hebben wilt.

Dan begint ge den hals. Deze moet natuurlijk smaller zijn, dan de slip. Ge haakt nu maar 4 patroontjes en haakt bij het keeren in plaats van 2, vier lossen, en een vaste (niet in het eerste, maar 2e gaatje).

Hetzelfde patroon behoudt ge voor den hals. Als ge het 4e patroontje af hebt, keert ge, (ge haakt dus niet meer in het laatste gaatje). Ge haakt weer 2 lossen en haakt verder den hals op 4 patroontjes tot de vereischte lengte verkregen is. Is de hals klaar, dan moet ge aan de 2de slip beginnen, die natuurlijk korter doch even breed als de eerste slip moet worden. Bij het laatste stokje haakt ge nu geen 2 maar 5 lossen, keert het werk en maakt in den 4en en 5en steek weer een stokje. Dan haakt ge den toer af en doet aan deze zijde precies hetzelfde, zoodat ge weer 6 patroontjes krijgt. Zoo haakt ge de laatste slip af, echter ongeveer 5 cm. korter dan de eerste.

LETOUR'S AVONTUUR

DOOR
PIET VAN GRAVEN

We zaten met ons zevenen in de gezellige club en hoorden Parijs ontwaken. Het was omstreeks negen uur in den avond, het uur waarop men in ons goede Holland (ik was namelijk de eenige Hollander in het gezelschap) begint te gapen en naar de klok begint te zien wanneer men geen bezoek heeft. Op dat uur ontwaakt Parijs. We rookten zwiigend onze sigaretten en er was een stemming alsof er dien avond iets gebeuren ging, iets buiten de gewone orde om. Ik voor mezelf was zóó sterk van dit idee doordrongen, dat ik als 't ware zat te wachten op het ongewone.

Plotseling verbrak de zachte stem van Gilbert de stilte. „Letour komt vanavond,” zei hij slechts.

„En dat zegt hij eerst nu,” riepen we, „dat zegt hij pas als we twee uren bij elkaar zitten! Dan moet er vanavond gefeest worden, met champagne!” en een hand werd reeds uitgestrekt om den electrischen schelknop neer te drukken.

„In de eerste plaats zijn we hier pas een goed half uur,” merkte Gilbert kalm op, „en in de tweede plaats is er niet de minste reden om feest te vieren. Hooren jullie? Letour is niet meer de vroolijke jongen, die drie maanden geleden vertrok en hij zal op feest vieren in 't minst niet gesteld zijn.”

Zóó lang sprak Gilbert zelden achtereen en we zagen hem verwonderd aan. Geen woord was er meer uit hem te krijgen en het eenige wat we konden doen was wachten op onze achtsten clubgenoot, den jongen Letour, die drie maanden geleden met zijn jacht vertrokken was naar de Middellandsche zee en dien we dus natuurlijk van plan waren met feestgedruisch te verwelkomen. Door de verontrustende woorden van den altijd in zichzelf gekeerden Gilbert waren we echter thans in een zekere gespannen stemming gebracht en het samenzijn was gedrukt en ongezellig. Wij luisterden of we Letour hoorden fluiten op de trap of een gesprek beginnen. Hij begon namelijk vroeger geregeld een gesprek wanneer hij nog op de onderste trede stond, ook al was de deur gesloten, doch alles bleef stil.

Eindelijk, 't was reeds tegen tien uur, hoorden we iets op de trap. Geen gesprek, geen fluiten, alleen een slependen tred, als van een heel oud man. Niemand zeide „daar is Letour”. We zagen naar Gilbert en hij knikte. Toen wisten we allen dat hij het was.

De deur werd geopend, langzaam, o. wat ging dat alles langzaam in onze verbeelding. Ja, het was Letour. Het was Letour met zijn fonkelende zwarte oogen, zijn hooge gestalte, maar Letour met zilvergrijs haar en bevende handen.

We hadden geen woorden. Zwiigend reikte hij ons allen de hand, één voor één, en niemand had den moed te vragen: „Letour, wat is er gebeurd? Hoe komt het, dat je zwart haar in drie maanden grijs is geworden en je gespierde handen, die als schroeven konden klemmen, nu beven? Wij zwegen en Letour nam plaats. Na enkele minuten begon hij plotseling te spreken met een vermoeide, zachte stem.

„Ja jongens, ik zal jullie vertellen hoe het gebeurd is. Hoe het komt, dat jullie me terugzien zooals ik hier zit. Ik vertel het maar éénmaal, omdat ik het eenvoudig geen tweemaal zou kunnen vertellen. 't Is geen geheim en jullie kunt het vertellen wien je wilt, maar ik vertel het slechts éénmaal.” Hij streek zich met de hand over het voorhoofd en we luisterden in gespannen verwachting. Onze sigaretten waren uitgegaan en niemand dacht er aan een nieuwe op te steken, omdat we geen gebeurtenis verwachtten, waarbij we ons zouden amuseeren of kalm zouden rooken.

„We vertrokken,” begon hij, „met gunstigen wind. Je weet, dat ik alleen was met mijn kapitein, vier man équipage en den jongen. Ik had behoefte aan rust en heb die de eerste maand van harte genoten. Het was in den vroege morgen van den eersten Juli, dat we een tamelijk groot rots-eiland in 't zicht kregen. Het verheugde me, want ik verlangde er naar mijn voeten op den vasten grond te zetten. Toen we het eiland meer en meer naderden zagen we dadelijk, dat het als 't ware door een hoogen muur van rotsen omgeven was, welke rotsmuur op verschillende plaatsen was gespleten, waarschijnlijk door aardverschuivingen en op andere plaatsen door het water was uitgehold; hoe diep kon men niet constateeren, daar het oog zich hier en daar in donkere diepten verloor.

Wij zochten een geschikte plaats om binnen te loopen en slaagden er eindelijk in tusschen twee steil uit zee opgaande rotsen het jacht vast te leggen. Ik verzocht den kapitein mij op een tocht door het eiland te vergezellen en, gewapend met onze jachtbuksen begaven wij ons op pad en hadden in den tijd van vier uren het grootste gedeelte van het eiland gezien en tevens vastgesteld, dat we onze buksen gerust hadden kunnen thuislaten, want dat er op het gansche eiland niets was dat leefde, uitgezonderd dan enkele zeevogels, die bij onze nadering verschrikt opvlogen, doch die ons geen schot kruit waard waren.

In den middag lag ik weer in mijn dekstoel en voelde er veel voor denzelfden dag weer te vertrekken, toen mijn oog langs den hoogen rots dwaalde en ik een hooge, donkere ruimte ontwaarde, waar het water binnenstroomde. Dit wekte bij mij de zeer logische gedachte, dat het water een

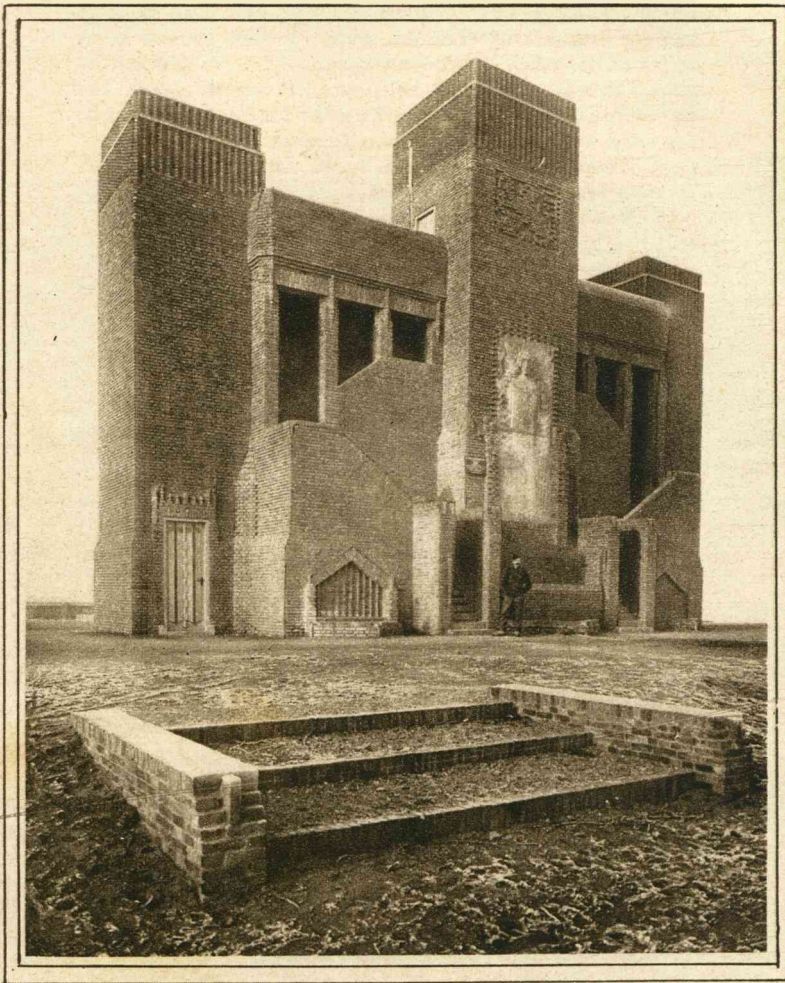
anderen uitweg vond en tevens rees het verlangen bij mij op dien uitweg te zoeken. Ik sprak er den kapitein over, die veronderstelde dat de rots waarschijnlijk als 't ware geheel hol was en als een booggewelf over het water stond gebouwd. „Misschien,” zei de kapitein, „loopt het water er aan de overzijde van 't eiland uit.”

„Ik ga 't onderzoeken, kapitein, ga je mee met de kleine boot?”

„Non monsieur,” antwoordde hij zeer beslist. „Het is gevaarlijk. Men weet niet wat men ontmoet in het duister en waar men uitkomt. Ik mag het monsieur zelf ook niet aanraden.”

„Ja maar, die zal het toch doen,” antwoordde ik lachend. „Laat de kleine boot maar uitzetten kapitein!”

Had de man het mij slechts afgeraden in meer sterke bewoordingen. Hij was daarvoor waarschijnlijk te beleefd en bovendien had ik het dan toch gedaan. Na een minuut of tien roeien bevond ik mij voor de donkere, geheimzinnige

EEN HULDE VAN BELGISCHE GEÏNTERNEERDEN.

Even buiten Amersfoort, in de buurt van het interneringsdepot, werd een gedenkteken opgericht, bedoeld als een herinnering aan het verblijf der Belgische geïnterneerden in ons land. Het ontwerp is van den Zwitserschen beeldhouwer Goss, de architectuur van den Belgischen bouwmeester Hoste. Dit gedenkteken maakt in de fraaie omgeving een krachtigen en mooien indruk.

opening, die twee meter boven den waterspiegel een zuiveren boog vormde. Om eerlijk te zijn moet ik bekenen dat ik, schoon ik twee scheeps-lantaarns in de boot had, toch eenigszins huiverig was, doch nu teruggaan naar het jacht, vanwaar de bemanning mij stond na te staren, was onmogelijk. Ik stak de beide lantaarns aan en roeide kalm de opening binnen. Het was een heerlijke aanblik. Het licht der lantaarns kaatste van de rotswanden terug, die van een glanzend wit waren, veroorzaakt door millioenen zoutkristallen. Prachtige kegels en prisma's hingen naar beneden en waren door glinsterende slingers onderling verbonden. Nooit zag ik zulk een schitterend natuurfereel. Ongemerkt had ik langzaam doorgeroeid, doch ik bemerkte aan het tamelijk snelle voorbijglijden der rotswanden, dat het water nog een vrij sterken stroom had. Plotseling werd een tweede booggewelf in den linker rotswand door mijn lantaarns verlicht en nieuwsgierig roeide ik er binnen. Het gewelf was hier iets lager boven het water en had verschillende diepe holten. Een ervan roeide ik binnen, omdat ik meende het ruischen van de zee scherper waar te nemen en dus dacht tamelijk dicht bij den uitgang, aan de andere zijde van het eiland te zijn. Ik vergiste mij echter. Nergens zag ik daglicht. Slechts het schijnsel mijner lantaarns verlichtte de witte wanden. Ik begon me wat, hoe zal ik het zeggen, wat onbehaaglijk te gevoelen en besloot terug te keeren. Ik keerde terug en roeide de donkere opening weer uit. Was het verbeelding, of werkelijkheid, dat het gewelf thans zijn boog dichter over het water scheen heen te spannen?”

Letour's stem beefde en zijn oogen schitterden onnatuurlijk. Groote zweetdruppels parelden hem op het voorhoofd en gretig dronk hij een glas wijn. We luisterden ademloos. Hij vervolgde:

„Mijn onbehaaglijk gevoel werd sterker en begon wel eenigszins op angst te gelijken. Ik moest thans roeien tegen den stroom op en vorderde slechts langzaam, heel langzaam. Toen ik onder den boog uitroede, dien ik een minuut of tien geleden meende binnengegaan te zijn bemerkte ik, dat ik mij vergist had en mij niet in de gang bevond, die

mij weer in open zee kon brengen. Ik was verdwaald. Dit was echter niet het vreeselijke. Dát was het moment toen ik bemerkte dat de vloed opkwam. Als een bliksemstraal schoot het mij door het hoofd, dat ik hier een vreeselijken doodstrijd tegenging en verdrinken zou als een rat in den val. Als een waanzinnige begon ik te roeien. Het water rees, de rotsen daalden en naderden mij meer en meer. Het is mij niet mogelijk jullie te vertellen wat ik gevoelde. Voorover gebukt in de boot trok ik mijn handen open aan de riemen. Geen daglicht, alleen het heldere schijnsel mijner lantaarns verlichtte de steeds naderbij komende witte wanden. Toen kwam het oogenblik dat ik niet meer recht op kon zitten in de boot en dus niet meer roeien kon. Ik begon te gillen om hulp, doch de echo van mijn eigen stem maakte mij waanzinnig. Ik legde mij in de boot op mijn knieën en duwde mij met beide handen aan den rotswand boven mij voort. Waarheen? Ik wist het niet. Den dood tegemoet; dat was het eenige, dat mij klaar en duidelijk voor den geest

stond. Ik doofde mijn lantaarns. Het zien van de steeds lager komende glinsterend witte zoldering was mij onmogelijk. Eindelijk kwam het oogenblik, dat ik zelfs niet meer in de boot geknield kon liggen. Zoolang mogelijk hield ik het uit. Mijn handen bloedden en mijn hoofd was op verschillende plaatsen gewond. Ik kon niet meer en legde mij languit in de boot, beslist wetend dat ik hier, in de gewelven van een aan de wereld onbekend eiland in de Middellandsche zee, mijn jong leven eindigen moest. Nog eenigen tijd werd mijn boot met den stroom meegevoerd, totdat het water zóó hoog werd, dat de boot tegen de zoldering van het gewelf stiet. Thans was er een zonderlinge kalmte over mij gekomen. Ik was mij den toestand klaar bewust. Telkens zou de stoot tegen het gewelf wat langer duren, totdat de boot zou vastgedrukt zitten. Dan zou het water binnenstroomen en dat zou het einde zijn. Wellicht zou ook door den hevigen drang van het water de boot versplinteren. Dan was het nog spoediger afgeloopen. Nu, hoor, daar was het oogenblik dat de boot vastliep. Ze zat als het ware tegen het gewelf aangegroeid. Neen, nu was ze weer vrij. De spanning maakte mij ontzettend zenuwachtig. Eindelijk zat de boot voor goed vast. Er was thans niet de minste beweging meer in, en het water wies... al hooger en hooger... Nu kraakte het reeds... Ja, dan zou ze toch versplinteren, zooals ik gedacht had. Het kraken werd sterker en het was mij op dat oogenblik alsof de zee in mijn hoofd bruischte en golven water over mij heen spoelden. Toen heb ik blijkbaar het bewustzijn verloren...

Door een hevigen stoot kwam ik bij. Het donker gelaat van den kapitein was in zorg over mij heengebogen. Nu keek hij boos om naar den matroos, die onhandig, onze boot op het jacht deed loopen.

„Waar ben ik?” vroeg ik.

„Kalm, monsieur, kalm,” zei de kapitein zacht.

„Morgen vertel ik U alles.”

Ik sloot de oogen omdat ik mij niet in staat voelde een verklaring aan te hooren. Niet den volgenden dag, doch eerst veertien dagen daarna vertelde de kapitein mij hoe hij met de mannen mij gered had. Te laat om mij vóór den vloed nog op te sporen hadden ze moeten wachten tot het water weer daalde en toen de tweede boot van het jacht maar even den boog, waaronder ik verdwenen was, kon binnenvaren, had men dit onmiddellijk gedaan, gewapend met groote scheeps-lantaarns. Ik was blijkbaar niet ver afgedwaald, want in één van de eerste zijgangen ontwaarde men mijn boot. De kapitein verwachtte natuurlijk mijn lijk te zullen vinden, doch in de halfvol water geloopte boot lag ik juist met hoofd en schouders boven water. Wanneer de vloed nog vijf of tien minuten had aangehouden had men slechts mijn lijk gevonden.

Toen ik na een dag of veertien in staat was het bed te verlaten en langzaam in mijn kajuitsgoed op en neer liep, was het oog van den kapitein met een eigenaardige uitdrukking op mij gevestigd.

„Wou je iets vragen, kapitein?”

„Iets vragen niet, maar ik wou Monsieur wel iets laten zien.”

„Wat dan?” vroeg ik nieuwsgierig.

Zwijgend voerde de kapitein mij naar den in den wand aangebrachten spiegel en toen zag ik... wat jullie nu ziet,” en Letour wees op zijn grijs hoofd.

Niemand onzer sprak.

Letour dronk nog een glas wijn.

„Jullie begrijpt nu, mes amis,” zei hij, „dat dit de eerste en de laatste maal is, dat ik deze geschiedenis vertel, nietwaar?”

„'t Is vreeselijk, beste kerel,” zei een onzer, „het eenige goede is, dat je het leven er bij afgebracht hebt.”

Letour knikte.

„Ik moet me verder voor vanavond verontschuldigen,” zei hij, „ik voel me nog niet zoo heel sterk. Gilbert, wil jij me misschien thuisbrengen? 'k Heb namelijk ook last van duizelingen nu en dan.”

Gilbert stond op en we namen afscheid van hen. We hoorden Letour de trap afgaan met denzelfden onvasten tred, den tred van een oud man.

RASPOETIN

RUSSISCHE ONTHULLINGEN door Herman Theodor von Zankka. Geautoriseerde vertaling van Mevrouw D. Logeman—Van der Willigen

(Vervolg.)

Men beeldde hem in dat het niet verstandig wezen zou om lieden tegen te werken, die de vastste steun der regeering uitmaakten, al de ambtenaren, officieren en den landadel, die allen niets liever dan oorlog wenschten.

Nikolaj II gaf toe en de Russische diplomaten in de Balkanlanden kregen bevel om een andere politiek te volgen dan die volgens welke Sasonov tot daaraan toe gewerkt had. Ik sprak daar van diplomaten. Ik bedoel niet de buitengewone ministers en gemachtigde gezanten, die tot Sasonov behoorden, maar de niet officieele diplomatische agenten, die naast de anderen hun spel speelden.

Deze agenten hadden het heel gemakkelijk in de Balkanlanden, vooral in sommige daarvan. Zij gaan bijna uitsluitend met geld te werk, en er is geen ambtenaar in Servië, geen enkele officier die zich niet graag laat betalen door wien ook, maar in de eerste plaats door Rusland, dat voor dat doel onbeperkte middelen bezit.

En zoo werd in alle stilte het terrein voor den oorlog met Turkije voorbereid. Maar voor de zaak zoover was, was er in alle stilte iets voorgevallen wat tot nu toe de wereld onbekend is geweest, maar wat we hier gerust noemen kunnen.

Op zekeren dag kwam luitenant-kolonel Jakimoff hevig ontsteld het kantoor in; hij zag doodsbleek en trilde over heel zijn lichaam. Toen ik vroeg wat er gebeurd was, vertelde hij het volgende:

De oorlogsgezinde partij was niet tevreden met de Plonsky-geschiedenis en had het spel nog verder willen drijven. Men had iemand gehoord om het park van Tsarkoje Selo binnen te sluipen, een Poolschen jood Eugène Semjonytj genaamd, en hem bevelen om bij de eerste de beste gelegenheid een schot op den czaar te lossen als deze in het park wandelde, wat hij altijd een half uur voor den lunch deed, als de conferenties met de ministers tenminste niet zóó lang geduurd hadden dat de tijd hem er voor ontbrak. Eugène Semjonytj had het schitterende uniform van een der keizerlijke stalknechten aan en lag twee dagen lang in het park op de loer zonder dat de slaperige parkwachters of iemand anders hem opmerkten. Delfwacht was natuurlijk omgekocht. Eindelijk kwam de czaar op zekeren dag aangewandeld met zijn oudste dochter, de grootvorstin Tatjana. Semjonytj zag hem en naderde. Maar toen hij de grootvorstin zoo vrolijk en vriendelijk aan den arm van haar vader zag hangen, ontbrak hem de moed. Hij wilde zich juist ongezien terug trekken, toen de czaar hem in het oog kreeg. De czaar riep hem aan, en daar de man niet antwoordde, ging de czaar achteruit en beschermde zijn dochter zoo goed hij kon met zijn eigen lichaam.

In die situatie deed Semjonytj het eenige wat hem te doen stond. Hij richtte de pistool op zijn eigen hoofd. Het schot ging af en zonder één enkel geluid te geven viel de man ter aarde en toen men bij hem kwam, was hij reeds dood. Deze schandelijke gebeurtenis was de oorzaak van het aftreden van den minister van binnenlandsche zaken. Grootvorst Nikolaj, die geen man is om mee te spelen, was woedend. Denzelfden namiddag kwam hij op ons kantoor en raasde en tierde dat de muren er van dreunden. Met gesloten deuren had hij een lange conferentie met Vladimir Alexandrovitj.

Dit attentaat had niet alleen het gevolg, dat, zooals men zich herinneren zal, de czaar heel onverwacht de groote keizerparade niet bijwoonde, noch de godsdienstoefening die er op volgde, maar ook dat er verontrustende mededeelingen in de buitenlandsche pers verschenen.

Het gevolg was ook dat er verscheidene ambtenaren van de politie ontslagen werden en naar straf-compagnies gezonden werden, of naar de Siberische bergwerken, die, zooals bekend is, niet bevorderlijk zijn voor de gezondheid. Gedeeltelijk werden zij ook naar de vreeselijke gevangnissen in Sachalin gezon-

den waar zij in korten tijd krankzinnig werden indien zij tenminste voor dien tijd niet stierven. In het groote Rusland zijn er vele uitwegen.

Ondertusschen had deze gebeurtenis ook ten gevolge dat de onbarmhartige grootvorst Nikolaj een groote schoonmaak in de Ohrana hield. Degenen, die verdacht konden worden van betrokken te zijn in dat allertreurigst in elkaar gezette attentaat, — men had o.a. verzuimd om Semjonytj te visiteeren, — kregen een wenk, dat zij maar zoo spoedig mogelijk een ander klimaat moesten opzoeken.

Grootvorst Nikolaj gaf te verstaan dat indien die wenk niet opgevolgd werd, niemand het leven en het bestaan vier personen durfde garandeeren.

En niemand waagde het om zich tegen zijn krachten wil te verzetten.

ELFDE HOOFDSTUK.

De vrouw van generaal Kurakin was degene, die den meesten opgang maakte in de aristocratie en haar doen en laten was een tijdlang het voorwerp van de grootste attentie, daar men nooit weten kon, wanneer men op de hoogte zou moeten zijn van haar vrienden, haar omstandigheden en haar relaties. Later is zij er met een Duitschen muziekonderwijzer vandoor gegaan en sinds dien gestorven.

Maar vóór zij weg liep, was zij dus zeer in aanzien. Voor de politiek interesseerde zij zich niet, liefdes-geschiedenissen interesseerden haar veel meer, zoowel haar eigen als die van anderen. Een tijdlang wekte het zeer onze aandacht dat een auto van de Engelsche ambassade dikwijls 's avonds heel laat, of soms wel midden in den nacht stilhield op korten afstand van het huis van gravin Kurakin. Het was bijna reden tot een zekeren angst, want men vermoedde dat een

me vriendinnen, en Meneer Williams dronk dikwijls bij de voornamen dames thee.

Zoo was de moreele atmosfeer in de uitgaande wereld van Petersburg en ik betwijfel of die er beter op geworden is.

Ik heb reeds gesproken over de zoogen. Madame Discretion, die indertijd zoo populair in Petersburg was. Als zij haar mémoires onopgesmukt de wereld in had kunnen zenden, zou de menscheid verbaasd hebben gestaan. Zij vroeg haar voornamen kennissen nooit naar hun naam, maar zij wist er altijd achter te komen. En zij was geen eenvoudige natuur die zich met een kleinigheid tevreden stelde. Zij deed feitelijk dienst als postillon d'amour voor de hoogste personen in Rusland.

Men kan zich geen denkbeeld vormen van de bedorven zeden onder den adelen den rijken koopmansstand, ten slotte fysiek en moreel ten onder gaand na vele generaties van grooten rijkdom, door hun uitspattingen en weelderigheid. Sommige geslachten kunnen niet tegen „le revêrs” der beschaving, tegen de toenemende weelde en gaan ten onder als zij er mee in aanraking komen. Men zou zich kunnen afvragen of eenige natie op den duur de zoogenaamde zegeningen der cultuur kan dragen zonder er onder te lijden. Maar de Russische kan het heel zeker niet. Een ernstige, methodische arbeid ter wille van den arbeid ligt niet in den aard van den Rus. Hij werkt alleen om gelegenheid te krijgen om te kunnen genieten, om zich te werpen in een chaos van genot en pret. En de Russische adel, die gedurende zoovele generaties practisch beschouwd over onbeperkte geldmiddelen te beschikken heeft gehad, is daardoor dan ook het slachtoffer geworden van eigen uitspattingen.

Een Rus is niet als andere Europeërs. Diep onder de oppervlakte verscholen is de Oosterling te vinden en hij heeft de begeerte van den Oosterling naar 'n fantastisch geraffineerde, bijna tot aan het waanzinnige overdreven genot.

Zoo alleen is het te verklaren dat Petersburg een haard geworden is van een verdorven genotsleven. De uitgaande wereld, de aristocratie is bijna even diep gevallen als de fransche adel onder het ancien régime.

Een van de grootste schandalen, die Petersburg ooit in opschudding heeft gebracht, — of misschien zouden wij moeten zeggen die Petersburg ooit geïnteresseerd heeft, — was de val van den jongen vorst D—v. een veelbelovend en uitstekend diplomaat. Toevallig ben ik op de hoogte van die geschiedenis, want er werd veel over gesproken bij gravin Orlov-Davidov, en mijn taak was nu eenmaal om te luisteren.

Vorst D—v. was waanzinnig verliefd op gravin Orlov-Davidov. Zijn passie uitte zich op eigenaardige wonderlijke wijze. Hij kocht bijv. een heel winkelraam van een juwelier, kostbaar-

heden en prullen door elkaar en zond het naar de gravin. Hij deed voortdurend inkoop en bij een der grootste juweliers van Petersburg, wiens naam, — een Zweedschen, — ik op het oogenblik vergeten ben. Hij liet de kostbaarste bloemen uit Parijs komen om van alle andere wonderlijke geschenken niet te spreken, waarmee hij haar vereerde. Ik herinner mij dat hij eens een levend, half volwassen luipaard naar haar toezond in een kooi, wat het dienstpersoneel aan het lachen en de gravin aan het schrikken maakte.

De jonge vorst was zeer rijk. Hij maakte deel uit van een der kostbaarste en aanzienlijkste garden-regimenten, — hij was officier der huzaren, waar luitenanten met honderdduizenden gooien en waar de officieren hun oppassers betalen met fooien, daar zij zich niet met dergelijke bagatellen als geregeld loon uitbetalen willen afgeven; de fooien spelen overigens absoluut geen rol in hun budget. Maar de vorst beheerde zijn vermogen niet zelf, daar zijn vader nog leefde en de vader vond dat honderdduizend roebel in ieder geval genoeg was om een tijd lang van te leven.

Maar honderdduizend roebels zijn minder dan men denkt, en vorst D—v. moest zich al heel gauw wenden tot medelijdende kapitalisten van Joodsche afkomst. Het is den Joden wel verboden om geld te leenen aan Russische edellieden tegen iets anders dan tegen zeer lage rente, maar er is een manier om bevelen te ontgaan die even onaangenaam zijn voor de Russische edellieden als voor de Joodsche kapitalisten. Vorst D—v. zag niet op een paar procent hooger rente als hij maar contanten kreeg; de jonge dwaas had natuurlijk niet het minste idee van geld. Hij moet tegen dertig procent geleend hebben, wat een aardig sommetje is. (Wordt vervolgd)

DE RUSSISCH-DUITSCH VERBROEDERING AAN HET OOSTFRONT.

Deze foto, die ons door onzen correspondent aan het Oostfront werd toegezonden, geeft een denkbeeld van de verbroedering tusschen de Duitsche en Russische soldaten aan het Oostfront.

lid van de Engelsche ambassade langs dezen weg inlichtingen kreeg, die hij niet hebben mocht. Het was des te onaangenaam omdat het bekend was dat de gravin intieme relaties gehad had, of misschien nog had met den chef van een der garden-regimenten, vorst D. Het was ook algemeen bekend dat zij zelf haar hoop gevestigd had op een der leden van het keizerlijke huis en nog wel op een der jongste en knapste.

Dit is ondertusschen niet gelukt, want in dien tijd was de gravin reeds vrij oud, en zij had bijzonder snel geleefd en haar leven was zeer rijk geweest, wat het aantal minnaars betreft ten minste. Het bleek ondertusschen bij nader onderzoek, dat alle vrees voor een conquête bij de Engelsche ambassade ongegrond was. Het was een tamelijk onnoozele kanselier, Harrington Williams genaamd, die haar bekoord had door een alledaagsch Engelsch uiterlijk en vlasbond haar. Later werd hij bekend als een soort half officieel agent van de Engelsche pers in Petersburg.

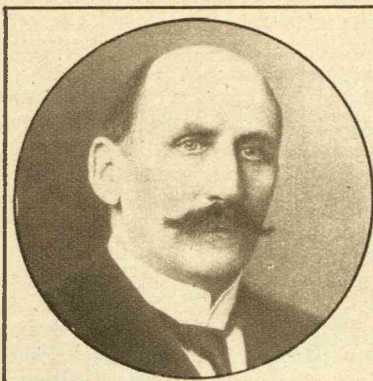
Deze Williams deelde een tijdlang in de genoegens van het zich amuseerende Petersburg, dat champagne drinkt, de flesschen tegen den spiegel gooit en altijd omringd is door dames van een twijfelachtig, of liever gezegd allesbehalve twijfelachtig allooi. Gravin Kurakin was volstrekt de eenige niet die in zijn gunst stond, maar zij was wel de eenige die hem de middelen verschafte om het leven te genieten in het Aquarium, in Astoria, Mjedyedj en andere restaurants en café-chantants. Volgens mijn meening heeft hij alleen maar een brutaal en dom uiterlijk, maar moest zeker toch wel iets aantrekkelijks hebben want zijn auto stond voor het huis van de vrouw van generaal Babjanski aan een der kaaien.

Mevrouw Babjanski en gravin Kurakin waren intie-

WERELDPANORAMA

Vorst Heinrich XXVI van Reuss en zijn zoon, gefotografeerd ter gelegenheid van zijn 25-jarig regeeringsjubileum.

Links: De nieuwe Zwitsersche Bonds-president Dr. Felix Calonder. Rechts: Veldmaarschalk Scoti, een der voornaamste Oostenrijksche legeraanvoerders aan het Italiaansche front, die voor zijn roemrijke daden dezer dagen van den keizer een hooge oorlogs onderscheiding kreeg.

DE VREDESONDERHANDELINGEN TE BREST-LITOWSK.
De ontvangst der Russische afgevaardigden aan het station te Brest-Litowsk. (Zie de foto hieronder).

DE VREDESONDERHANDELINGEN TE BREST-LITOWSK.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Leopold van Beieren, de bevelhebber aan het Oostfront, onderteeft het wapenstilstandsverdrag temidden der deelnemers aan de conferentie. 1. Kamenoff, 2. Joffe, voorzitter der Russische afgevaardigden. 3. Mevrouw A. A. Biecenko, Russisch afgevaardigde. 4. Vice-admiraal Altvater. 5. Kapitein v. d. Russischen generalen staf Lipsky. 6. Karachan, secretaris der Russische afgevaardigden. 7. 1e Luit. van den Russischen generalen staf Fokke. 8. Exc. Zeki Pascha, de gevolmachtigde van Turkije. 9. Gezant von Mérey. 10. Z.K.H. Prins Leopold van Beieren, bevelhebber aan het Oostfront. 11. Generaal-majoor Hoffmann, chef van den staf. 12. Overste Gantschew, de Bulgaarsche gevolmachtigde. 13. Kapitein t. Z. Horn. 14. Kapitein v. d. gen. staf Roy. 15. Majoor v. d. gen. staf Brinkmann. 16. Majoor von Kameko. 17. Ritm. von Rosenberg. 18. Majoor von Mirbach. 19. Dolivo-Dobrowolsky.